

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

NE YAPMALI

• Sınıf
Çatışmaları
Önde

• İşsizlik
Kimin
Korkusu

• Tekel
Eylemleri
Sürüyor

• Newroz
Piroz
Be!

• Kandıra
F Tipi
Zindanında
Sürgün

• Çemen
Tekstil
İşçileri
Kazandı

KAVGA BİTMEDİ DAHA YENİ BAŞLIYOR

SINIF ÇATIŞMALARI ÖNDE

Kapitalizmin son büyük dünya ekonomik krizi sırasında, işçi kitleleriyle kapitalistler arasındaki sınıf çatışması yeni bir ivme kazandı. Her ekonomik kriz sırasında bu durum çeşitli düzeylerde yaşanır. Ekonomik krizler, dünya yüzeyinde, asıl çatışmanın sınıf çatışması olduğunu bir kez daha hatırlatırlar.

Proletaryanın sınıf savaşımı uzun bir süredir emperyalist-kapitalist dünyada belirgin bir yükseliş içinde. Proleter sınıf mücadelesinin yükselişi, ancak şiddetli bir çatışma olarak kendini gösterebilir ya da sınıf savaşımı şiddetlenerek yükselir.

Dünyanın artık kapitalist merkezlerinde sık sık görülen şiddetli işçi eylemleri, bu gelişmenin somut bir ifadesidir. Bu, uzun zamandır dünyanın içine girdiği küresel iç savaştır, dünya iç savaşıdır. Aynı süreçte ulusal çatışmalar da görüldü. Fakat öne çıkan, hem de belirgin olarak öne çıkan sınıf çatışmalarıdır. Küresel iç savaş, proletaryayla kapitalistler arasındaki sınıf çatışmasının derinleşmesi, yoğunlaşması ve daha ileri gitmesidir.

Sınıflar mücadelesinin toplumu sürüklemesinin ekonomik temelleri var. Sermayenin ve emeğin dünya çapında merkezileşmesi, emeğin sosyal karakteriyle özel mülkiyet arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi olgunlaştırdı ve keskinleştirdi. Toplumsal üretim güçleriyle kapitalist üretim ilişkileri arasındaki çatışma en uç noktaya vardı. Toplumsal üretim güçleri, kapitalizmin ötesinde örgütlenmiştir. Fiili kolektif üretim, toplumun maddi koşulları içinde bugünden ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla, kapitalist üretim biçiminin ve kapitalist üretim ilişkilerinin bu fiili duruma karşın halen sürüyor olması sistemin iç çelişkilerini ve çatışmalarını iyice şiddetlendirmekten başka bir sonuç yaratmaz.

Sınıf çatışmalarının önde olduğunu gösteren diğer bir örnek bağımlı kapitalist ülkelerin durumudur. Bağımlı kapitalist ülkelerin, emperyalist tekellerle ekonomik ilhakı ve ekonomik ilhakın sonuna dek götürülmesi, buralarda emekçi kitlelerle tekelci sermaye arasındaki sınıf çatışmasının öne çıkması, hızlanması ve gelişmesini beraberinde getirmiştir. Bağımlı ülkelerdeki sınıf savaşımı, enternasyonal sınıf savaşımının bir parçasıdır ve onun

içindedir. Sınıf savaşımıyla boyutlanan dünya tarihinin ileri doğru gitmesi bağımlı kapitalist ülkelerdeki emekçilerin sınıf savaşımını da kapsar. Tüm dünyada yankılanan ve kapitalist dünyayı sarsan toplumun iki temel sınıfı arasındaki çatışmadır.

Bağımlı kapitalist ülkelerin bu sınıf gerçeğine karşın, buralarda halen klasik sömürgelerde olduğu gibi bir mücadele stratejisiyle hareket edenlerin, belli ki, tarihin gelişimiyle sorunları var. Bu ülkelerde, işbirlikçi tekelci sermayeye karşı, ondan ayrı, anti-emperyalist mücadeleyi başlı başına bir strateji haline getirmek isteyenler var. Oysa ki, buralarda, emperyalist sermaye, işbirlikçi tekelci güçler eliyle ve onlarla birlikte egemenlik kuruyor. Bu nesnel durumdan dolayı işbirlikçi tekelci sermayeye karşı mücadeleden ayrı bir anti-emperyalist mücadele stratejisi, olsa olsa buralardaki sınıf savaşımını, iç savaş hedefinden saptırır. Türkiye gibi bağımlı kapitalist ülkelerde, anti-emperyalist mücadele, anti-tekelle (işbirlikçi tekellere karşı) mücadele ile bütünlüklü stratejik mücadele olarak ele alınabilir. Bu stratejik hedef en iyi ve en bütünlüklü, tam ifadesini Leninist Parti'nin devrim sloganı olan "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganında buluyor.

Tekelci sermaye egemenliğine karşı devrim mücadelesi vermek yerine, "bağımsızlık mücadelesi"ni öne çıkaranlar ve bunun bir gereği olarak "yurtsever cephe", "vatan cephesi" politikasını ileri sürenler; burjuva egemenliğini devirmek için bir emekçi ittifakı önermek yerine, emekçi kitlelerle burjuva güçlerin ittifakını, işbirliğini önermiş oluyorlar. Bu ise, sınıf mücadelesinin, kendi gerçek devrimci hedefinden uzaklaştırmak demektir. Bu tip uzlaşmacı anlayışlar ancak burjuvaziye hizmet eder.

Sosyalist ülkelerle, emperyalist-kapitalist ülkeler arasındaki çatışma, proletarya ile burjuvazi arasındaki çatışmanın başka koşullarda ve başka biçimlerde devamıdır. İki sınıf arasındaki savaşım, dünya çapında savaşımdır ve insanın geleceğiyle ilgilidir. Sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki çatışma, ulusal çatışma görünümünü almakla birlikte, gerçekte, bu çatışma ulusal değil, sınıfsal bir çatışmadır. Bu çatışmada, iki sınıf, iki toplumsal sistem ve iki dünya karşı karşıya gelir. Savaşım yalnızca dışta emperyalist güçlerle sürmez, içeride de eski toplumsal düzen yanlısı güçlere karşı sürer. İki sınıf arasındaki savaşım, proletaryanın kesin dünya zaferine dek, sınıflar ortadan kalkıncaya dek sürer.

Dünyada sınıf çatışmalarının açık olarak öne geçmesi, sınıf mücadelesinin gidişatı, kaçınılmaz olarak proletaryanın iktidara gelmesine doğrudur. O halde sınıf savaşımının tahlili, kapitalizmden komünizme geçiş bağlamında ele alınmalıdır. Sınıf savaşımı eski toplumdaki yeni topluma geçiş bağlantısı içinde ele alınmazsa, yani sadece burjuva toplumun nicel evrimi içinde değerlendirilirse, sınıflar savaşımı gerçeğine aykırı davranılmış olur.

Kapitalizmin ekonomik çözümlemesine aynı anlayışla yaklaşılmalı. Kapitalizmin gelişmesi yalnızca nicelik açısından değil, nitel dönüşüm içinde ele alınmalıdır. Kapitalist ekonomik biçimden komünist ekonomik biçime geçiş marksist yöntemle göre ele alınmalıdır. Marx'ın ekonomik inceleme yöntemi, kapitalist üretimin kendi gelişiminin seyri içinde, nasıl kendi karşıtına doğru ilerlediğini, kendi içinde nasıl kendi karşıtının maddi koşullarını yarattığını; kapitalist özel mülkiyetin yerini nasıl kaçınılmaz olarak geleceğin kolektif mülkiyetine bırakmak zorunda olduğunu gösterir. Lenin'in emperyalizm tahlili, tekelci kapitalizmin nasıl proletarya devriminin öngünü olduğunu gösterir. Ekonominin marksist-leninist çözümleme yöntemi kapitalist toplumun komünist topluma dönüşümü tahliline dayanır. Sınıf mücadelesinin durumu ve gelişimi ancak bu anlayışla doğru olarak kavranabilir.

Burjuvazi, proletaryayı ne kadar yenilgiye uğratsa da, ya da sosyalizmin mevzileri geçici olarak düşse de, modern burjuva toplumun komünizme doğru olan eğilimi engellemez. Tersine kapitalizmin ilerlemesi bu eğilimin temellerini çok daha güçlü olarak düşüyor. Sınıf çelişkileri ve sınıf çatışması bu temeller üzerinde daha bir derinlik kazanıyor. Dünya burjuvazisi 90 sonrasında tam da "kazandık" dediği bir sırada, proleter sınıf savaşımından kaynaklanan ve kapitalist toplumu sarsan, yeni bir devrim dalgası bütün dünyayı kapladı. Sınıf savaşımı ekonomik krizin de etkisiyle iyice öne çıktı ve yoğunluk kazandı.

Yeni toplum, eski toplumdaki kendiliğinden doğmaz. Yeni toplum, eski toplumun uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarından doğar. Sistemin gitgide olgunlaşan iç çelişkileri, yansımaları sınıf çatışmalarında bulur. Sınıf çatışmaları, kapitalist toplumun bunalımını derinleştirir. Fakat eski toplum en kadar derin bir bunalım içerisine girerse girsin, devrimci bir sınıfın, proletaryanın dıştan bir müdahalesi olmadan yerini yeni bir topluma bırakmaz. Proleter sınıfın devrimci zoru, burada tarihi süreci hızlandıran, yeni toplumu doğuran bir rol oynar. Eski toplum, sınıf savaşımı dışında, başka bir yolla yeni topluma dönüşmez. Burjuva egemenliğinin devrimci yıkılışı toplumsal dönüşümün ön koşuludur.

C.DAĞLI

BULDOZER YİNE İŞ BAŞINDA

Ve perde yeniden açıldı, yazılar görüldü: Ekonomik yıkım, Episode II: Ezilenlerin İntikamı.

Kapitalist sistemin buhranı, dünya çapında tüm dinamikleriyle yeni bir yıkım dalgası başlattı, borsalar bir kez daha kırmızıya döndü, iflaslar ardı ardına dizildi; ancak bu kez yalnızca şirket ve bankaların değil, koca koca ülkelerin, hatta kıtaların iflası konuşulmakta. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, Ankara'nın ayazını bahar yangınına çeviren TEKEL işçilerinin eylemi, dünya çapında yaşanacak proleter eylemin öncü top atışlarıdır.

Okkanın Altına Giren Hükümetler

2008'deki ekonomik çöküşün gümbürtüsü hala kulaklarda çınlıyor. O yıl, neredeyse iki asırdır varlığını sürdüren dünya çapında dev banka ve yatırım şirketleri bir gecede enkaza dönüşmüşlerdi, sırasını bekleyemeyenler soluğu hükümetlerin kurtarma botunda aldılar. Batmasına göz yumulamayacak ölçüde büyük banka ve şirketler, tüm dünya çapında organize edilen ve bedeli 10 trilyon dolara malolan bir dizi mali operasyon ile kurtarıldılar.

Aslında yapılan, tepeden aşağıya uğuldayarak inmeye başlamış çığın önüne, yine kar yığınlarından oluşan bir barikat çekmekten ibaretti. Buna rağmen çığ tehdidi ortadan kaldırılmamış, fakat bir süreliğine akış hızı düşürülmüş oluyordu. Emperyalist-kapitalist dünyanın merkezleri bu alelacele operasyonların, heybedeki son barutu da kullanmak olduğunun farkındalar mıydı bilinmez. Ancak, şimdi yeniden hız kazanan, üstelik önüne koyulan kar barikatıyla daha da azametli hale gelen çığı neyin durdurabileceğini bilen yok.

Üstelik iki yıl öncesinden bu yana, değişen başka şeyler de vardı. O yıl istihdam, özellikle ABD, Avrupa ve Japonya'da gayet yüksek seviyedeydi ve krizlerle birlikte iflaslar patlak verdiğinde, bir anda işsiz kalan milyonları saran ilk duygu, bir dehşet ve şaşkınlık duygusuydu. Oysa şimdi işsizlik tüm kapitalist merkezlerde yüzyılın rekorlarını kırıyor ve bu noktada kopacak ikinci fırtınada, emekçilerdeki baskın duygu şaşkınlık ve dehşet değil, öfke ve isyan olacaktır. Daha şimdiden buna dair binlerce işaret var.

Çığı yavaşlatmak adına, okkanın altına hükümetler sürülmüş, iflastaki şirket ve bankaların zararları, tüm topluma yüklenerek yıkım önlenmişti. Şirket ve ban-

ka kasalarına taze paralar, çekler yağdı ve hepsinin üzerinde hükümetlerin kaşeleri bulunuyordu. Dünyanın belli başlı Merkez Bankaları faizleri neredeyse sıfır düzeyine çektiler, böylece iflasın eşliğindeki banka ve şirketler neredeyse bedelsiz aldıkları borçları kredi faizi yüküyle bolca dağıtmayı sürdürdüler. Bir yıl önce muazzam zararlar açıklayan şirketler, bir yıl sonra bu kez dudak uçuklatan kar rakamları açıkladılar. Bunu gören sermaye kalemşörları "kriz bitti" şarkılarını şakımaya başladılar. Ama bu neşeli partinin unuttuğu bir şey vardı. Hükümetler, altlarında kaşeleri olan tüm o çeklerin vadesi geldiğinde, hazinelerin tam takır kuru bakır olduğunu göreceklerdi. Şirketler kurtulmuştu ama çöken, bu kez devletler olacaktı.

Köpükten Kaleler Düşerken

İşaret fişegi birkaç ay önce Dubai'de atılmış olsa da, fırtınanın merkezi bu kez koca Avrupa kıtasıydı. Yunanistan, Portekiz, İspanya, İrlanda, Macaristan, bir anda iflasın eşliğinde olan ülkeler ilan edildiler. Sıranın sonunda şimdi sessiz sedasız İngiltere oturmakta. Aslında geçen yıl Belçika, açık açık iflasını ilan etmiş, hatta bir kabine üyesi, "Biz artık var olmayı hak etmiyoruz" itirafında bulunmuştu ama o zamanlar tüm sermaye dünyası yıkımın gerçek boyutlarına dair yalan dolan makinesini son hızla çalıştırmaktaydı. Oysa şimdi, mızrak çuvala sığmıyor ve tüm projektorler, Avrupa Birliği'nin iflas bürosunda süklüm püklüm oturmuş kaderini bekleyen ülkeler üzerine döndü.

İflas odasındaki ülkeler, genellikle, 2000'li yıllar boyunca finans merkezlerinden bolca düşük faizli kredi çekip, bunları diğer ülkelere dağıtarak hızla rantiyelenen ülkeler. Bu yolla Yunanistan, az çok etkin olabildiği Doğu Avrupa'yı adeta haraca bağlamıştı. İspanya ve Portekiz de eski kadim sömürgelerini, Latin Amerika ve bazı Afrika ülkelerini bu yolla tırıtıyorlardı. Ancak kullandıkları rantiyepompası, ekonomik güçleri sınırlı bu ülkelerin kaldıramayacağı ölçüde obezleşti. Yunan bankaları ulusal gelirin birkaç katını çekip çeviren, komşu ülkelerin bankalarını yutarak beslenen obez tosuncuklar haline geldiler. İspanya'da da birkaç banka, bir anda dünyanın en büyük bankaları arasına girdiler. Şimdi, bu balon, şişkinliği oranında şiddetle patlıyor. Öyle ki, kendi hükümetleri bunun önüne

Avrupa merkezli deprem, bu kez yalnızca ekonomik karakterli olmayacak. Emek ile sermaye arasındaki savaşımın her zaman en önemli kıtası Avrupa olmuştur; bu kıtayı ele geçiren; dünyayı ele geçirir. Dünya tarihinin kaderini elinde tutan Avrupa'da şimdi, şüphesiz işçi sınıfının en güçlü örgütlerinin bulunduğu ülkelerden, İspanya, Portekiz, Yunanistan ve İtalya'dan başlayan bir proleter depremin eşliğindedir. Bu ülkelerin komünist parti ve gruplarıyla iç içe olan sendikalar, daha şimdiden ardı ardına genel grev ilan ediyorlar. Bu açıdan bakıldığında 2010, tüm kıtaları yerinden oynatacak bir küresel hareket için, tarihi önemde bir dönüm yılı olacaktır

geçemediği gibi, Avrupa'nın bütün finansal gücü bile bu işe hiç başlamamak istemiyor.

Bir ekonomist, bu gönülsüzlüğü şöyle açıklamış: “Başkalarını kurtarmak yerine, kaçmak tercih edilir oldu”. Oysa çok değil, bundan birkaç ay önce İstanbul-IMF-DB toplantılarında, krize karşı birleşik mücadele etmek konusunda ne hançereler yırtılmış, ne bağırılar dövülmüş, ne yeminler edilmişti!! Yine de, herkes kendi mutfağındaki yangınla uğraşırken, komşusunun felaketine su yetiştiremezdi. Bir anlamda Yunanistan ve diğer rantiyeli ülkeler, kaderlerine terk edilmiş oldular.

Yeterince Derin, Yeterince Güçlü

Avrupa merkezli patlak veren bu krizin bu kez yalnızca bu kıta ile sınırlı kalacağı, obezleşmiş banka ve rantiyeli ülkeleri süründüreceği yorumları, iflah olmaz iyimserlerin rüyalarını süslese de, Avrupa dışındaki merkezlerin durumu, bu büyük depremi hiç de kaldıracabilecek durumda değil.

ABD, büyük çöküşü yavaşlatabilmek için muazzam borçlar altına girmişti. Öyle ki, 2010 yılında öngörülen bütçe açığı, 1,6 trilyon dolar. Açığı kapatmak için ABD, ya yüksek faizle borçlanacak, ya da dolar basacak. Her ikisi de dünya parası dolar ile birlikte ABD'nin çöküşüne hız kazandıracak.

Japonya'nın durumu daha fena. Yıllık satış rakamları orta büyüklükteki bir ülkenin gelirini aşan dev Japon şirketleri, adeta topun ağzında. Toyota başkanı, şirketin “kayıtsızlık ve ölüme çok yaklaştığını ve kurtulmak için adeta çırpındığını” itiraf ediyordu. Ki, tek başına Toyota'nın iflası, Yunanistan ve Portekiz'in iflasından bile daha büyük bir depremdir. Ve Toyota iflas yolunda yalnız değil. Asya kıtasının en büyük havayolu şirketi olan Japon Airlines, hükümete iflas başvurusu yaptı, çünkü şirketin piyasa değeri, tek bir uçağın fiyatının bile altına inmişti. Bundan iki yıl önce, her biri ekonomi sayfalarının bomba haberleri olacak kuvvetteki bu iflaslar, olabildiğince sessiz geçiriliyor.

Sessizliğe rağmen bir gerçek apaçık ortada. Çöküşün yalnızca hükümet borçlarında ya da borsalarda olmadığı, ama mal ve hizmet üretiminin de çöküş içinde olduğu, pek az konuşuluyor olsa da, sermaye dünyasının asıl kabusudur. Kapitalist sistemin nabızı sayılan demir-çelik üretimindeki rakamlar, krizin derinliğine dair yeterince bilgi veriyor. ABD'de çelik üretimi %36 oranda, Avrupa'da %29, Japonya'da %26 düşüş göstermiş. Yani bu düşüşler oranında daha az makine, daha az inşaat, daha az gemi, otomotiv, beyaz eşya üretilmiş. Borsaların hep birden kırmızıya dönmesi, ülkelerin ardı ardına iflas ilan etmeleri boşuna değil.

Avrupa merkezli deprem, bu kez yalnızca ekonomik karakterli olmayacak. Emek ile sermaye arasındaki savaşımın her zaman önemli kıtası Avrupa olmuştur; bu kıtayı ele geçiren; dünyayı ele geçirir. Dünya tarihinin kaderini elinde tutan Avrupa'da şimdi, şüphesiz işçi sınıfının en güçlü örgütlerinin bulunduğu ülkelerden, İspanya, Portekiz, Yunanistan ve İtalya'dan başlayan bir proleter depremin eşliğindedir. Bu ülkelerin komünist parti ve gruplarıyla iç içe olan sendikalar, daha şimdiden ardı ardına genel grev ilan ediyorlar.

Bu açıdan bakıldığında 2010, tüm kıtaları yerinden oynatacak bir küresel hareket için, tarihi önemde bir dönüm yılı olacaktır. Yeniden harekete geçen çığ, bir buldozer gibi ezip geçiyor ve bu yıkım dünya çapında bir proleter devrimler dizisini ateşleyecek kadar, yeterince derin, yeterince güçlüdür. □

KANDIRA F TİPİ ZİNDANINDA SÜRGÜN

F Tipi zindanlarda baskılar devam ediyor. 23 Mart günü de 5 devrimci tutsak, Kandıra 1 Nolu F Tipi zindanından Sincan 1 Nolu F Tipi zindanına zorla götürülmüştür.

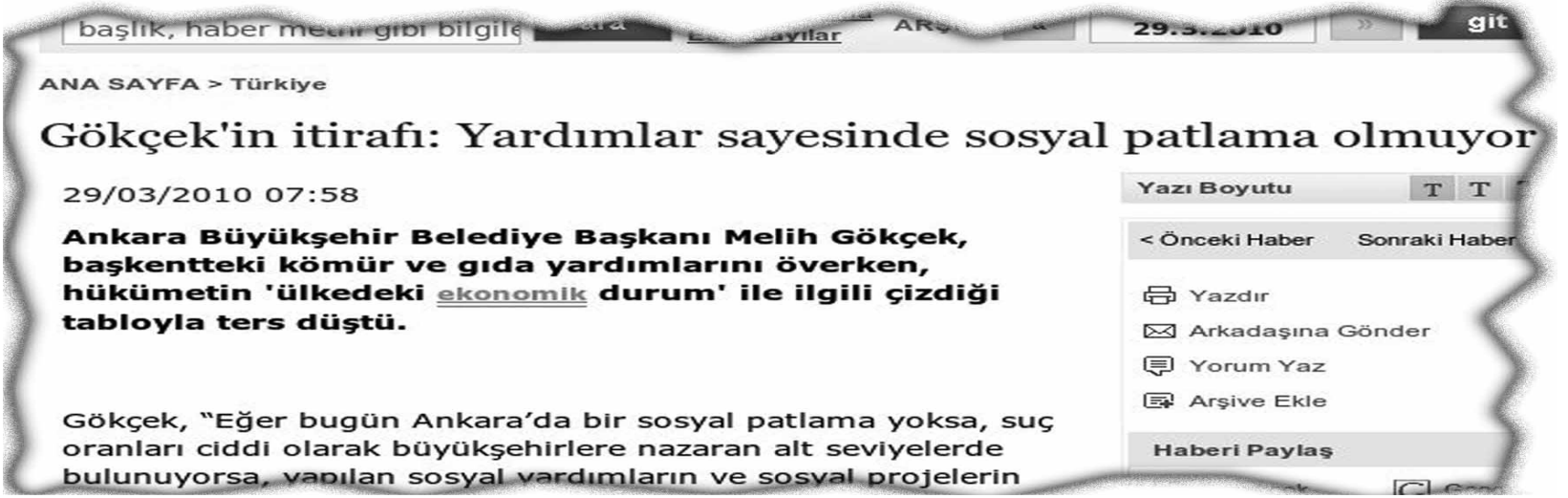
Hücre arkadaşı Hüseyin Durmaz'ın ve avukatının verdiği bilgiye göre, TKEP/L davası tutsağı Reşat Güvenilir'e, 22 Mart Pazartesi günü, idare Sincan 1 Nolu F Tipi'ne sevk edileceğini haber verdi. Bu sevki kabul etmemesine rağmen, aynı cezaevinde bulunan DHKP-C davasından tutsak Veli DİKME ve Rıza KARTAL, PKK davasından tutsak Osman Kılavuz ve Adem ... isimli tutsak, 23 Mart Salı günü sabahı zorla Sincan 1 Nolu F Tipi zindanına götürüldüler.

Bu sürgün saldırısını protesto etmek için, 24 Mart günü, İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yapıldı. Mücadele Birliği Platformu adına yapılan açıklamada, metni okuyan Vefa SERDAR, “Devlet, 19 Aralık 2000 tarihinde kanlı bir operasyonla açtığı F Tipi zindanlarda, aradan geçen zaman zarfında teslim alamadığı devrimci ve komünist tutsakları, şimdi bu tür saldırılarla sindirmeye, devrim mücadelesinden koparmaya çalışıyor. (...) Başta işçi sınıfı, emekçiler ve yoksul Kürt halkı olmak üzere toplumun büyük bir kesimi bu saldırının hedefindedir. İşçi sınıfı ve emekçi eylemlerindeki artış, Kürt halkının özgürlüğe duyduğu özlem, siyasi iktidarı kelimenin tam anlamıyla panikletmiştir. En son örneğini Antep'te grevde olan Çemen Tekstil işçilerine saldırıda gördüğümüz gibi işi küçücük çocukların üzerine tazyikli su sıkmaya kadar vardırımlardır.

Kandıra F Tipi'nde bulunan devrimci ve komünist tutsaklardan 5'inin zorla sevk edilmesi bu gelişmelerle doğrudan bağlantılıdır. Mehmet Reşat Güvenilir, 12 Eylül döneminde de on yılı aşkın bir süre zindanda kalmış, ağır işkencelerden geçmiş bir komünist tutsaktır. Zorla sevk edilen insanların arasında bulunması bir tesadüf değildir. Bu şekilde Reşat Güvenilir, devrimden, devrimci gelişmelerden daha çok yalıtılmak istenmektedir. Reşat Güvenilir şu anda açlık grevindedir. Maruz kaldığı saldırıyı açıklık grevi yaparak protesto etmektedir” dedi. Vefa SERDAR açıklamayı, “Buradan bir kez daha siyasi iktidara sesleniyoruz: Reşat Güvenilir, Osman Kılavuz, Rıza Kartal, Adem ... ve Veli Dikme derhal geri getirilmelidir. Devrimci ve komünist tutsaklar yalnız değildir. Onların başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan siyasi iktidar sorumlu olacaktır. Devrimin gelişimini ve zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesini engellemeye kimsenin gücü yetmeyecektir” diyerek bitirdi.

**Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!**

İŞSİZLİK KİMİN KORKUSU

Yakın zamana kadar işsizlik, emek hareketinin önüne dikilen en büyük engel ve korkuydu. Şimdi bu mengene kırılıyor ve çark tersine dönüyor. Artık işsizlik, çalışanların değil, sermayenin temel korkusu haline gelmiştir.

Hükümet, devletin gizli anayasası olarak bilinen Millî Güvenlik Siyaset Belgesi'nde değişiklik yapılacağını duyurdu. Bu belge beş yılda bir güncelleniyor ve yeni halinde sermaye düzeni için baş tehdit, Kürt Ulusal Hareketi değil işsizlik olacak. Ulusal hareket güç kaybettiği için mi? Hayır, ama işsizlik, bütün emekçileri topyekün bir isyana sürüklediği için, şimdi sermayenin temel korkusu olmuştur.

Saadet-Sadaka Zinciri

Rakamlar pek az şey anlatır; onlar yokuşlar, uçurumlar ve hendeklerle dolu bir yolun yalnızca kilometre tabelalarıdır. İşsizlikle ilgili resmi rakamlar açıklandığında görüldü ki, Türkiye %14'le dünya ikincisidir. Daha önceki yazılarımızda, resmi rakamların nasıl çarpıtıldığını, iş aramaktan umudunu kesmiş milyonların bu orana dahil edilmediğini belirtmiştik. Dahası, bütün patronların, mülk sahiplerinin ve çiftçilerin de bu hesaplara dahil edildiğini söylemiştik: oysa ki, burjuva kesim, emek piyasasında proletaryanın rakipleri değildir. Gerçek rakamlar, proleterlerin sayısının 19 milyon, bunun içinde işsizlerin 7 milyondan fazla olduğunu gösteriyor. Yani 12 milyon çalışana karşılık 7 milyon işsiz. Bu durumda işsizliğin neredeyse %40'lara dayandığını söylemek mümkündür.

AKP'yi 7 yıldır hükümet koltuğunda tutan pek çok etkenin yanında, işsizlik muazzam bir rol oynamıştır. 2001 krizinde emekçileri şoke eden yıkım dalgası, çalışma koşullarını neredeyse alt üst etmişti. Tuzla tipi cehennemler, bu şok sayesinde tüm üretim alanlarına yaygınlaştı. Çalışma saatleri haftada 55-60 saate çıkarıldı, emeğin yoğunluğu, hiçbir boşluk tanımayacak denli artırıldı, Nazi kamplarını aratmayan bir çalışma disiplini dayatıldı. Çünkü işsizlik, çalışanların boynuna her an inebilecek bir giyotin gibi kullanıldı, sessiz durmaları sağlandı. Öte yandan sermaye, işsiz kitlelerin de bu sessizliğe ortak edilmesi için özel programlar geliştirmeyi ihmal etmedi.

Toplumun en yoksul, bu nedenle isyana en yakın işsiz kesimlerinin kontrol altına alınması, bizzat Dünya Bankası'nca oluşturulan ve 90'lı yıllarda pek çok yoksul ülkede tecrübe edilen "Acil Sosyal Yardım Fonları" programlarıyla hayata geçti. Bu programın temelleri, sanıldığı aksine, AKP hükümeti döneminde değil, 2001 krizi sonrasında ekonominin başına getirilen DB yöneticisi Kemal Derviş döneminde atılmıştı. Yoksul ve işsiz kitleleri kontrol amaçlı program, devletin sağlık, istihdam yaratma ve diğer hizmet alanlarından çekilerek, hükümet dışı sivil toplum örgütleriyle, yoksulların sadaka kültürüne bağımlılığını geliştirmekten ibaretti.

AKP, Dünya Bankası'nın yoksulluğu kontrol programına, hali hazırda oldukça yaygın iki kurumsal ağ sağlıyordu: Cemaatler ve belediyeler.

2001 krizinden sonra belediyeler, giderek artan ölçüde kendi gelirlerinin bir kısmını işsiz ve en yoksul kitlelere, ölmeyip sürünerek yaşayacak denli yardımlar sağlamaya ayırdılar. Gerçekte, büyük metropol belediyeleri, önemli miktarda harcanabilir gelir elde ediyorlardı. Bedeli çoktan ödenmiş altyapı yatırımlarının, yalnızca bakım masrafı yoluyla, kentsel bir soygun aracı olarak kullanılması, büyük şehirlerin belediye kasalarını şişirdikçe şişirdi. İçme suyu, ulaşım, yol bakımı ve temizlik, sadece birkaç bin işçiyle kotarılan, karşılığında milyonlarca insanın gelirlerinin neredeyse yarısını kapıp götüren, oldukça karlı işlerdir. Büyükşehir belediyeleri, bu muazzam gelirlerinin bir kısmını, raf artığı yiyecek paketleri, zamanı geçmiş ilaçlar, yemek çadırları için harcayarak, açlık ordusunu patlama noktasından uzak tutmaya çabaladılar.

Cemaatlerin rolü, bundan daha az olmadı, sosyal yardım adıyla dağıtılan sadakalar için cemaatler, yaygın bir ağ sağladılar. Deniz Feneri ve bunun gibi daha pek çok dernek, cemaat ilişkileri üzerinden yükseldi. Aynı zamanda bu program, cemaatler ile sermayenin daha yoğun işbirliği yapmalarının, çıkarlarını ortaklaştırmanın bir yolu oldu. Bu işbirliğinin gelişmesi için AKP hükümeti, gözden kaçan bir yasa değişikliği yaptı. Söz konusu yasal değişiklik, sosyal yardım derneklerine bağışta bulunan patronların, vergi indiriminden yararlanma oranı %15'ten %100'e çıkarıldı. Böylece sermaye çevreleri, gelir ve kurumlar vergisinden kaçabilmek için, bağış adı

altında şişirilmiş çek hesaplarını, cemaat derneklerine aktarmaya başladılar.

Bu ilişki, 2003-2008 arasında, oldukça karlı bir işbirliğine sahne oldu. Elinde az çok birikmiş bir para bulunan herkes, bu dönem boyunca, dünya çapında finansal oyunlardan bol bol kazanç sağlama imkanına kavuştu. Ve finansal oyunlardan kazanılmış bu paralar, vergiden kaçabilmenin yolunu, cemaat derneklerine yapılan bol sıfırlı bağışlarda buldular. Bunun bir çeşit naylon fatura düzenbazlığı olduğuna kuşku yok. Gerçekte, yapıldığı söylenen bağış miktarının pek azı, dernek kasasına giriyordu. Yine de sonuçtan herkes memnundu. Sermaye vergiden kaçıyor, cemaatler şiştikçe şişiyor, milyonlarca yoksul ise bu sadaka mengenesine bağlandıkça bağlanıyordu.

Dünya çapında patlak veren ekonomik çöküş, Dünya Bankası ve AKP eliyle yönetilen bu saadet-sefalet zincirini koparttı. Finansal oyunlardan kazanılan gelirler dramatik biçimde düştü, belediyeler borç batağında debelenmeye başladı. Buna karşılık işsizlik son iki yılda neredeyse iki katına çıktı. Yani mızrak çuvala sığmaz hale geldi. Saadet-sefalet zincirinin çarklarını döndüren para azalırken, kontrol altında tutulması gereken açlar ordusu olağanüstü ölçüde büyüdü.

KontROLSÜZ PATLAMALAR DÖNEMİ

Toplumun manzarasını sunan rakamlar sürekli değişebilir, aslolan, bu değişimlere toplumun verdiği tepkidir. Çünkü bu tepkinin yoğunluğudur değişim gücüne sahip olan.

Hızla yükselip iki katına varan işsizlik rakamlarına inat, proletarya korku duvarını aşarak, AKP eliyle yürütülen “yoksulluğu kontrol” programına en büyük darbeyi vurdu. İşsiz kalma korkusuyla yakın zamana dek en yoğun sömürüye ve en ağır aşağılamalara sabırla göğüs geren sınıf, nihayet o son duvara gelip dayandı ve o duvarı aştı.

Bunun en somut, en etkili örneğini Tekel işçileri verdi. 31 Ocak tarihinde işsiz kalacaklarını bildikleri halde, eyleme ısrarla devam eden binlerce işçi, tüm sınıfa unutulmayacak değerde bir ders verdi. Dersin büyüğünü ise sermaye aldı. Ağızlarını her açtıklarında, çalışanları işsizlikle tehdit eden sermaye, bu tehditlerin artık işe yaramadığını dehşetle gördü.

Sınıflar mücadelesinin son yıllardaki en etkili unsurlarından biri, şimdi tersine işliyor ve tüm sınıf dengelerini altüst ediyor. İşçileri, bu korkusuz noktaya getiren, elbette çalışmanın kölelik koşullarının dayanılmaz oluşudur. Pek çok çalışan işçi, fabrikaların cehennemiyle işsizlik cehennemi arasında fazla fark göremiyor. Ve işsizlik sopası sermayenin elinden, proletaryanın eline geçiyor. İşsizlik şimdi isyan için bahanedir, susmak için değil.

Sınıfların karşılıklı ilişkilerini ve dengesini sarsan her olgu, toplumun bütün kesimlerinin konum ve tavırlarını da etkiler. İşsizler, sayıları 7 milyonu aşan bu muazzam kitle, çalışanları hep kendileri için bir rakip olarak gördüler. Çalışanlar da, işsizlerin dramına sırtlarını çevirip sessiz kalarak, işsizlerin adeta gölgesiz bir hayalete, ruhsuz bir bedene dönüşmesini izlemek zorunda kaldılar. Ama artık bu uğursuz denge bozulmakta. Çalışanlar “ha kölece çalışmışız, ha açlıktan ölmüşüz, ne fark eder” haykırılarıyla bir kez ayağa kalkmaya görsün, işsizler kendi gölgelerine ve ruhlara kavuşurlar.

Genel işçi hareketi işsizler/açlar ordusuna hayat öpücüğü üfledikçe, önümüzdeki süreçte işsizlerin kontrolsüz patlamalarına şahit olmak sürpriz sayılmamalı. Çünkü o ruh bir kez harekete geçtiğinde, açlığın ertelenemez öfkesinin yönetiminde olacaktır. Daha şimdiden, lüks sitelere yağın taşlar boşa değil, olayların yağmaya varması da kimseyi şaşırtmasın. Ama bu sayede devrim, açlar ordusunun çılgınca atımlarının engel tanımaz dinamizmi ile donanacaktır. Bırakalım her harekette itidallik çağrısı yapan ihtiyar kafalar ve mülkiyet önünde yerlere kadar eğilen küçük burjuvalar mızımızlansınlar. Proletarya bu kontrolsüz patlamaları, “Her şey emeğin olmalı, her şey emekçinin malı” parolasıyla kapitalist sömürücüleri devirmek üzere harekete geçirecektir. □

FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ

6 Mart Cumartesi günü saat 14:00’da Antep üniversitesi Nizip Meslek Yüksekokulu’nda okuyan Zeynep adlı öğrenciye faşistlerin saldırısını protesto etmek için, Yeşilsu’da DÖB, SGD, DGH, GENÇ-SEN, YGD, Meşop-Gençliği’nin ortak düzenlediği bir basın açıklaması yapıldı.

Yeşilsu’da toplanılarak “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, Baskılar Bizi Yıldırılmaz” pankartı açılarak “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Faşizme Karşı Omuz Omuza”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Yaşasın Faşizme Karşı Devrimci Dayanışma” sloganları atıldı.

Basın açıklamasında “Gün geçmiyor ki devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler faşist bir saldırıya kurban gitmesin. Çarşamba günü Nizip Meslek Yüksekokulu’na gitmekte olan Zeynep DAĞ adlı arkadaşımıza yapılan saldırıyla gördük. Arkadaşımız devrimci demokrat bir yayın çizgisinden beslenen bir yayın organını serviste okurken ve aynı zamanda Kürtçe müzik dinlediği için faşistler tarafından fiziki saldırıya uğramış, elinden okuduğu gazete zorla alınarak yırtılmıştır. Hatta bunla da yetinmeyen faşist saldırganlar arkadaşımıza bıçak çekmiş ve okulun ortasında bas bas bağırarak ‘bu okulda katliam çıkar, sizin soyunuzu sopunuzu kurutacağız, burada seni öldürsek kimse sesini çıkaramaz, soysuz Kürtler, pis aleviler gibisinden tehditler savururken aynı zamanda okul içine, öğrenci olmayan onlarca insanın girmesine seyirci olan okul yönetimi okul güvenliğini sağlamakla yükümlü Özel Güvenlik Birimleri ve devletin kolluk kuvvetleri bu tehditkar yaklaşıma sessiz kalarak bu suça ortak olmuşlardır.

Buradan sesleniyoruz arkadaşımıza yapılan bu saldırıyı devrimci demokrat yurtsever gençler olarak kınıyor ve olayın takipçisi olacağımızı, arkadaşımızın bundan sonraki süreçte başına gelebilecek olaylardan okul yönetimi Özel Güvenlik Birimi ve devletin kolluk kuvvetlerinin sorumlu olduğunu bildiriyoruz” denilerek basın açıklaması sonlandırıldı.

Daha sonra toplanan kitle Antep Kadın Platformunun 15:00’de Kırkayak Parkı’nda yapacağı 8 Mart yürüyüşüne katılmak için sloganlarla Kırkayak Parkı’na yüründü. Kırkayak Parkı’nda da sloganlar atıldı halaylar çekildi. □

TEKEL ÖĞRENCİLERİN YANINDA

Bugün (19 Mart) saat 14:00 sıralarında aralarında Tek Gıda-İş'e bağlı TEKEL işçilerinin, Kadıköy Eğitim-Sen'in, okuldan atılan öğrenci velilerinin, Sarıgazi halkının, Mehmetçik Lisesi Devrimci Öğrenci Birliği ve Mehmetçik Lisesi öğrencilerinin bulunduğu yaklaşık 750 kişiyle bir basın açıklaması gerçekleşti. Okul önüne öncelikle gelen TEKEL işçileri uzun süre sloganlarla bekleyişe geçti. Daha sonra Kadıköy Eğitim Sen ve Sarıgazi halkının gelmesiyle sloganlar dahada yükseldi. Saat 14:30 civarı okul önüne barikat kuran polise okul dışındaki ve içindeki kitle "Katil Polis Liselerden Defol!" sloganlarıyla cevap verdi. Polis bir süre sonra kurduğu barikadı açmak zorunda kaldı. daha sonra dışarıdaki kitle ile buluşan öğrenciler dışarıya "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Mehmetçik Lisesi Direnişin Simgesi", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları ve zafer işaretleriyle çıktı.

Bir süre atılan sloganların ardından Tek Gıda-İş Sendikası adına açıklama yapan 2 Nolu Şube Başkanı Yunus Durdu, sendika olarak tasdikname verilen öğrencilere destek verdiklerini ifade ederek, "Yapılan hukuksuzluğu, onlara yapılan zulmü Milli Eğitim ve okul idaresinin çağ

dışı eğitim ve yönetim anlayışını, demokratik tepkilere ve özgür düşünceye uygulanan baskıyı kınıyoruz. Milli Eğitim Bakanı, İstanbul Milli Eğitim Müdürünü Çekmeköy Mehmetçik Lisesi Müdürünü, bu haksızlığı, bu zulmü, bu hoşgörüsüzlüğü ortadan kaldırmaya çağırıyoruz. Bu yapılan anayasaya, demokrasiye ve insan haklarına aykırıdır. Liseli kardeşlerimizin eğitim hakları geri verilmelidir. Okuduk-

ları lisede eğitimlerine devam etmeleri sağlanmalıdır" şeklinde konuştu.

Daha sonra sözü Eğitim-Sen İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Ali Gün aldı. Ali Gün açıklamasında, "Ortada ciddi bir hukuksuzluk ve insan hakları ihlali var. Öğrenciler, 4 gündür okula alınmamakta. İl Milli Eğitim Müdürlüğü ile yaptığımız görüşmede bu durumun ortadan kaldırılabileceği söylendi. Bu olumsuz durum bir an önce ortadan kaldırılmalıdır" dedi.

Basın açıklamasının ardından aralarında Liseli Devrimci Öğrenci Birliği'nin de bulunduğu yaklaşık 500 kişilik öğrenci grubu sloganlarla Cemevi önüne kadar yürüdü. Burada yapılan açıklama sonrası eylem bitirildi. Mehmetçik Lisesi Devrimci Öğrenci Birliği bu eylem sonrası bir araya gelerek eylemlerin sürekli olacağını ve bu okulun devrimci çizgiden uzaklaştırılmak istendiği, bunun için yeni bir müdür gönderildiği ve bu müdürün daha önce Atakent'te bir çok öğrenciyi okuldan atmakla tanındığı; Mehmetçik Lisesi'ne de sosyalist öğrencileri okuldan atmak ve okuldaki bu çalışmayı bitirmek için gönderildiği şeklinde bir açıklama yaptı ve eylemlerinin sonuna dek süreceğini belirtti. □

TEKEL EYLEMİNDE ATILAN ÖĞRENCİLER YALNIZ DEĞİLDİR

17 Mart 2010 tarihinde TEKEL eylemine destek verdikleri için Mehmetçik Lisesi'nden atılan 23 öğrenci için öğle tatilinde bir eylem düzenlendi. Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak bu eyleme katıldık.

Sloganlarla okul içinde başlayan eylem, daha sonra okul içerisinde camları kırılıp kapılar sökülerek öğrenciler geri alınmaya dek süreceği bir eylem olacağı belirtilerek devam etti. Okul içinde sloganların duyulmasıyla okul müdür ve müdür yardımcısı gelerek eylemi bitirmek istediler. Ama öğren-

cilerin kararlılığı bu eylemi devam ettirdi.

Daha sonra faşist bir öğretmeni bir arkadaşımıza saldırmasıyla öğretmene sert bir şekilde cevap verildi ve cezalandırıldı. Bu eylemlerimiz devam edecektir. Bu olayın tek sebebi, polis işbirlikçisi okul yönetimidir.

Yaşasın Devrimci Dayanışma

Mehmetçik Lisesi DÖB

YÜRÜYÜŞÜ İPTAL ETMEK ZORUNDA KALDILAR!

26 Mart günü eylemlerinin 102. gününde olan Tekel işçileri saat 11:00'de Ankara'ya kadar şehir merkezlerinde yürüyüş eylemi kararı almıştı. Saat 11:00'de Tek Gıda-İş sendikasında toplanan işçiler Ankara'ya yürüme hazırlıkları yaparken sendika işçilerle birlikte yürümeyeceğini, işçilerin sorumluluğunu alamayacağını açıkladı. Gerekçe olarak da başkanlar kurulundan karar çıkmadığını belirten sendikacı, işçilerin tepkisiyle karşılaştı. İşçiler sendika genel merkezinin "bölgesel eylemlerde inisiyatif şubelere veriyoruz" açıklamasında bulunduğunu hatırlatırken, sendika bu sorumluluğu alamayacağını, bu karardan da vazgeçmeyeceğini söyledi.

39 işçinin yürümesi planlanırken, kimi işçiler sendikanın bu tutumu yüzünden yürümekten vazgeçti. Yaklaşık 10 kişi kalan işçiler, önce sendikada 1 Nisan'a kadar oturma kararı aldı, daha sonra tek başlarına yürümek üzere sendikadan ayrıldı. Saat 13:40 civarında sendika binasından çıktıktan sonra sayılarının yetersiz olduğu gerekçesiyle Ankara yürüyüşünden vazgeçen işçiler, Konak YKM önüne kadar yürüme ve orada bir basın açıklaması yapma kararı aldılar.

Sendikanın Ankara'dan döndüklerinden bu yana, neredeyse hiçbir eylemlerine destek vermediğini belirten işçiler, bu eylemde de sendikasız yürüdüler. Yürüyüş sırasında işçiler TEKEL yazan bir

bayrak taşıırken "Her Yer Tekel Her Yer Direniş", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "4 C'ye İmza Atmayacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları atıldılar. AKP binasının önüne geldiklerinde durdular. Bekleme sırasında "Tekel'in Ateşi AKP'yi Yakacak", "AKP 4C'yi Al Başına Çal", "Tayyip Amerika'ya Fetullah'ın Yanına" sloganlarını attılar. Daha sonra yürüyüşe devam ettiler.

Konak Meydanı'na yetiştiklerinde polis gelerek slogan atmamalarını ve hızlı yürümelerini söylerken, işçiler buna "Her Yer Tekel Her Yer Direniş", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" sloganlarıyla yanıtını verdiler. Konak Meydanı'ndan da ağır ağır yürüyen işçiler, son olarak Konak YKM önüne geldiler.

Burada bir işçi temsilcisinden kısaca görüşlerini aldık: "Sendikanın bilgisi dahilinde yapacağımız bir eylemdi

bu. Bütün teknik işleri kendimiz hallettik. Buna rağmen bizimle yürüme kararları vardı. Yola çıkacağımız gün son anda 'biz sizinle gelmiyoruz, eyleminizi yapabilirsiniz ama biz yokuz' dediler. Bu açıklamadan sonra bazı arkadaşlarımız sendika yoksa biz de gelmiyoruz deyince, bu eylemi iptal etmek zorunda kaldık." Daha sonra işçiler açtıkları imza standında beklemeye geçti.

İzmir Mücadele Birliği

ANNEMİN DİRENİŞİ

TÜBİTAK'ın oraya gittiğimde önce çok utandım. Pankart falan tutamadım ve slogan falan atamadım. Öylece fotoğraf çektim. Zaten çektiğim 5-10 fotoğraf da işe yaramadı. Boşuna çektim. Ama sonradan 1-2 saat geçince alıştım. Elimdeki kağıttan slogan bile attırdım. Tabii ki ben de attım. Sonra polisler geldi. Bu pankartı buraya asamazsınız dedi. Biz de kaldırmadık. Fakat ön tarafa gittik. Oradan TÜBİTAK'ın karşı tarafına gittik. Orada kadın Tekel işçileri desteğe geldi. Sonra sloganlar hiç susmadı. Hepsini de ablam Gözdenur Çetintaş, annelere attırdı. Annem, biz her slogan attığımızda gururlanıyordu. Slogan attıktan sonra da annemin gözlerine baktığımda mutlu olduğunu görüyordum. Annem neden bilmiyorum, ama direnişin ilk gününde beni ve ablamı okula göndermeyerek yanında olmamızı istedi. Biz de annemi işten atan adamın ve karısının yüzüne tükürmeye geldik. Sloganlarımız şunlardı: "TÜBİTAK Bilime Zulüm Senin Neyine", "İşçi Düşmanı TÜBİTAK Hesap Verecek", "Aynur Çamalan Yalnız Değildir" vb. şeylerdi. Annemi işten atanlar utansın. Ben annemin bu eylemi eksiksiz ve mutlulukla bitireceğine inanıyorum. Ve annem işini geri alacak. Annem işten atılmasına rağmen yüzü gülüyor. Annem asla polis gelse bile direnişinden vazgeçmeyecektir.

Haydi benim için siz de desteğe gelin!

Yarennur Çetintaş

TEKEL ANKARA'YA ÇAĞIRIYOR

27 Mart, Cumartesi... İstanbul Kartal'da Tek Gıda İş Cevizli Şubesi'nin düzenlediği bir miting yapılıyor... Tekel İşçileriyle Dayanışma Mitingi!

İstanbul Kartal Cevizli tesisleri önünde buluşan tek el işçileri ve kitle örgütleri kortej düzeni olarak, saat 11.30'da Kartal meydanına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında MHP'nin korteje girip yürümek istemesi gerilim yarattı. Kortej düzenini bozan MHP'liler DİSK'in önüne geçti. MHP yürüyüşten yalıtılarak yürünmeye çalışıldı. Bazı örgütler MHP protesto ederek protesto ederek yürüyüşten çekildi.

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) "İşçiler Birleşin Sosyalizm İçin Savaşın Devrimci İşçi

Komiteleri" imzalı pankartlarıyla mitinge katıldılar. Yürüyüş sırasında sık sık "Kavgaya Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Hedef İktidar, Hedef İktidar", "İktidar Dışında Her şey Hiçbir şeydir", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak" sloganlarını atılar.

Tekel İşçileri 1 Nisan'da Ankara'da olacaklarını söylerken, direnişleri boyunca kendilerine destek veren tüm emek dostlarına teşekkür etti ve 1 Mayıs ile 26 Mayıs'ta da emek dostlarıyla birlikte olacaklarını vurguladı.

Kartal Belediye Başkanı Arif Dağlar ve Tek Gıda Eğitim Sekreteri kısa bir konuşma yaptı. Konuşmaların ardından emekli bir kadın Tekel işçisi kendi yazdığı bir şiiri okudu. Şiirin ardından sanatçı İlkay Akkaya'nın seslendirdiği türkülerle miting sona erdi. Mitingde 1 Nisan duyurusunun yanı sıra 28 Mart Pazar günü Esenyurt Belediye işçilerinin yapacağı eyleme de çağrı yapıldı. □

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ! TEKEL İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

Türkiye'nin başkenti Ankara'da aylar süren bir işçi eylemi yaşandı. Tekel işçileri ülkenin ta orta yerinde ve halkların kalbinde büyük bir eyleme imza attılar, eylemlerini sürdürüyorlar. Yaptıkları hiçbir saldırı, baskı, satın alma, yıldırma girişimleri işe yaramayan devlet, şimdi de eylemin arkasındaki kitle desteğini kırmak için cezalar yağdırmaya başladı.

Tekel işçilerine destek olduğu için işten atılan TÜBİTAK emekçisi Aynur Çamalan, İstanbul'da okuldan atılan 24 lise öğrencisi bu saldırıların ilk örnekleri oldular. Saldırıları sürüyor.

Adana'da Tekel işçilerine destek vermek için 11 Şubat'ta yürüyüş yapan 50'den fazla kişiye, Kabahatler Kanunu'na göre 143 lira ceza kesildi. Adana Valiliği adına Adana Emniyet Müdürlüğü'nün kestigi para cezasıyla ilgili yürüyüşlerde trafik kesilmemiş, çevre kirletilmemiş ve hiçbir olay da çıkmamıştı. Ceza alan emekçiler, Sulh Ceza Mahkemelerine dava açacaklarını ve davanın reddedilmesi durumunda Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuracaklarını söylüyorlar.

İzmir Tire'de de 25 Şubat günü Tekel işçilerine destek için meşaleli yürüyüş düzenleyen 90 kişi, ilçe emniyet müdürlüğü tarafından sorgulandı. Aralarında ev kadınları, emekliler, memurlar ve öğrencilerin de olduğu eylemcilere, "Hükümete karşı mısınız? Gösterinin yasal olmadığını bilmiyor muydunuz? Neden kaldırım da değil de yolda yürüdünüz?" gibi sorular yöneltildi. Eğitim-Sen öncülüğünde yapılan meşaleli yürüyüş katılanlar hakkında, toplantı gösteri yürüyüşleri yasasına muhafaletten soruşturma başlatıldı.

İşçi emekçi ve yoksul halkları dayanışma eylemlerinden uzak tutmak, sisteme başkaldıran işçi bölüklerini yalnız bırakmak isteyen sistem, baskı ve zor araçları ile bunu başaramayacaktır. Adım adım ilerleyen mücadele birliği, bu zorlu mücadelelerle güçlenecektir. □

EMEKÇİLER EYLEMDE

“SAĞLIK HAKTIR SATILAMAZ!”

İktidarın kamu hastanelerinin özelleştirme girişimine karşı sağlık emekçileri eylem ve basın açıklamasıyla sokaklardan cevap veriyor.

13 Mart günü saat 12.30'da Ayasofya'da bir araya gelen platform bileşenleri “Sağlığın Ticareti Olmaz, Sağlık Hakkımızdan, İş Güvencemizden Vazgeçmeyeceğiz” pankartıyla İl Sağlık Müdürlüğü'ne doğru yürüyüş başlatıldı. Yürüyüş esnasında sık sık “Sağlıkta Ticaret Ölüm Demektir”, “Hastaneler Halkındır Satılamaz”, “Ne 4-B ne 4-C herkese güvence”, “Sağlık Haktır Satılamaz” sloganlarını haykıran sağlık emekçileri, İl Sağlık Müdürlüğü'nün önünde bir basın açıklaması yaptı.

Basın metnini sağlık örgütleri adına SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli'nin okuduğu basın açıklamasında, “özel sağlık kurumlarına sevkini önü açılarak, kamu kaynakları özel sektöre ve tıbbi teknoloji ve ilaç tekellerine aktarıldı. (...) Birçok ilacın ödemesi kapsamdan çıkarıldı, ilaçta devletin ödediği miktar düşürülürken vatandaşın ödediği miktar artırıldı. Sigortası olmayan ve prim ödeyemeyenler ölüme mahkum edilmektedir... kamu hastane birlikleri yasa tasarısı ile özelleştirilmek istenmektedir. bunun anlamı hastaneler çıkan yasa ile istenildiği gibi satma devretme ve kapatma hakkını yasalastırmaktır. Hükümeti uyarıyoruz. Bu uygulamaların son bulması, herkese eşit ücretsiz nitelikli sağlık hizmeti sunulması ve herkese sağlıklı ve güvenli gelecek için bu talepler talebidir” görüşlerine yer verildi. “Tüm halkımızı haklarına sahip çıkmaya ve eylemlerimize destek olmaya çağırıyoruz” diyerek eylem bitirildi.

SAĞLIĞIN TİCARETİ OLMAZ!

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi poliklinik karşısında 25 Mart günü saat 12.30'da bir basın açıklaması yaptı. “Sağlığın ticareti

olmaz”, “gelir getirici iş/işlemlere ve birim ve kişi bazında performansa dayalı döner sermaye ödeme sisteminden vazgeçilsin!”, “döner sermaye adil dağıtılsın!”, “Kamu hastane birlikleri yasa tasarısı geri çekilsin!” istemlerinin öne çıktığı eyleme ilgi yoğundu.

Sağlık emekçileri “HERKESE EŞİT ÜCRETSİZ SAĞLIK/SES” imzalı pankart açtılar. Basın metni okundu. Basın açıklamasında “Kamu hastanelerinin özelleştirilmesini kapatılmasını satılmasını öngören, sağlık emekçilerinin güvencesiz- sözleşmeli çalıştırılmasını dayatan Kamu Hastane Birlikleri yasa Tasarısı geri çekilmeli, sağlıkta özelleştirme uygulamalarına son verilmelidir. İ. Ü Rektörlüğü'nü uyarıyoruz! 1 hafta içerisinde, taleplerimiz konusunda bir adım atılmadığı, bu yönde bir açıklama yapılmadığı takdirde eylemlerimize yeniden başlıcağız!sağlıkta özelleştirme ve bizi bölme uygulamalarına karşı, mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz” dediler.

Basın açıklaması okunduktan sonra eylem sloganlarla son buldu.

SAMATYA HASTANESİ'NDE GREV

İstanbul Eğitim ve Araştırma (Samatya) Hastanesi'nde hasta klinikleri inşaatı İl Özel İdare tarafından yapılan ihaleyle RT inşaat firmasına ihale edilmiş ve RT firması da işi Cihan ve Körfez isimli iki taşeron firmaya vermiş durumda.

Hastane inşaatında çalışan her iki firmanın yaklaşık 80-90 işçisi, kimisi 6 aydır kimisi 4 ay olmak üzere ücretlerini alamamıştır. Bunun üzerine işçiler, yaklaşık 40 gündür işi durdurmuş durumda, şu anda inşaat devam etmemekte.

90 işçi, Samatya Hastane'sindeki inşaatın önünde “Bu İşyerinde Grev Var” pankartı altında eylemlerini sürdürmekte.

Sağlık Emekçileri Sendikası Aksaray Şube'nin verdiği bilgiye göre, bu koşullar altında hem aylardır ücret alamayan işçiler mağdur durumda, hem de bir türlü tamamlanamayan klinik inşaatları yüzünden hastanedeki sağlık hizmetleri aksamakta. □

İŞÇİLER EYLEMDE

İŞÇİLER HER VERDE EYLEMDE!

Cerrahpaşa ve Çapa Tıp Fakültesi temizlik işçileri eylemde! 25 Mart akşamı, Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüyen işçiler burada bir basın açıklaması yaptılar.

Toplanma yerinde "İSTANBUL ÜNİVERSİTESİNDE (BİLİM YUVASINDA) EMEK HIRSIZLIĞINA SON" pankartını açarak Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyen işçilere SES ve İSKİ işçileri de destek verdi. Yürüyüş sırasında sık sık slogan atan işçilere, etraftaki insanlar da alkışlarla destek veriyordu.

Belediye İş Sendikası İstanbul 5no'lu şubesinde örgütlenen temizlik işçileri, açıklamalarında, İstanbul Üniversitesi'nde yönetim değişikliği sonrası artan baskılara dikkat çekti. "2008 yılında TİS yapılmış, ... sözleşme İstanbul Üniversitesi tarafından uygulanmadığı gibi, işçiler işten çıkartılmış, şirket değiştirilmiştir. İstanbul Üniversitesi Aralık ayı maaşını tam olarak şirkete aktarmış ancak,

işçiler maaşlarını alamamışlardır. ... Aynı zihniyetin ürünü olan güvencesiz çalışma, Tekel'de, Büyükşehir Belediyesi'nde, İtfaiye'de, Marmaray'da, Ulaşım A.Ş.'de son olarak da, İSKİ'de 2300 insanı sokağa atmıştır. Esenyurt'ta sendikalı oldukları için, geçmişi

şaiyelerle dolu Belediye Başkanı 68 kadrolu belediye işçisini işten çıkartmış ve mağdur etmişlerdir" denen açıklama, "YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ; YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ" sloganlarıyla sona erdi.

İSKİ işçileri adına söz alan bir işçi "bizler işten atılan İSKİ işçileri olarak bu onurlu mücadelenizi destekliyoruz" dedi. SES adına yapılan konuşmada ise "öncelikle taşeron işçi arkadaşlarımızı bizim gibi gördüğümüzü ve mücadelenizi desteklediğimizi belirtiyoruz. Bu ülkeyi yöneten patronlar taşeron şirketlerini yarattılar. Bu nedenle biz SES olarak sağlıkta özelleştirmeye son verilmesini, taşeron işçilerinin kadroya alınmasını istiyoruz" dedi. Konuşma "Birleşe Birleşe Kazanacağız!" sloganıyla bitti. Hep bir ağızdan haykırılan sloganların ardından eylem sona erdi.

BİRLEŞİRSEK, DAHA İYİ ÖRGÜTLENİRSEK KAZANIRIZ

Marmaray işçilerine destek veren Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP), 26 Mart günü şantiye önünde basın açıklaması yaptı. Saat 13:00'da şantiye önüne gelen işçiler, "Direne Direne Kazanacağız", "Marmaray İşçisi Yalnız Değildir", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldılar.

Basın açıklamasında Marmaray direnişinin bugüne kadar gelmesinde sınıf dayanışmasının rolüne değinildi ve böylece ayakta durabildiklerini belirtildi. Kapitalist sermaye düzeninin emekçilere karşı son zamanlarda uyguladığı baskılara üzerinde duruldu.

Daha sonra "em-peryalist dünya düzeni doktoru da bir işçi gibi aynı eşit noktaya getiriyor. Biz bunu daha önce iş arkadaşlarımızla söylediğimizde ciddiye alınmıyorduk ama şimdi 4C, 4B gibi uygulamalarla bunu rahatlıkla görebiliyoruz"

dendi. Ardından Tabipler Birliği adına Nazmi Aydan Tekel işçilerinin mücadelesini örnek göstererek "bu mücadelelerde birleşirsek daha iyi örgütlenirsek kazanırız" dedi.

Marmaray işçileri desteğe gelen sınıf dostlarına teşekkür ederek onları selamladı. Konuşmalardan sonra eylem sloganlarla son buldu.

İSKİ İŞÇİLERİ EYLEME DEVAM EDİYOR

Hemen her kesimden işçiler ve emekçiler eylemde. Bunların arasına İSKİ işçileri de eklendi.

İşten atılan İstanbul Su Kanalizasyon İdaresi (İSKİ) işçilerinin işe dönmek için başlattıkları eylem 10. gününde, 24 Mart günü, seslerini duyurmak için bir eylem de Taksim'de yaptılar.

Taksim Tramvay durağında "İşçiyiz haklıyız kazanacağız" ve "İşimizi Geri istiyoruz" pankartlarıyla toplanan işçiler, sloganlarla, alkış, ıslık ve düdükle Galatasaray Lisesi önüne yürüdüler.

300 kadar işçi, aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu destek için gelenlerle birlikte, "Direne Direne Kazanacağız", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "İşimiz, Aşımız, Ekmek İçin Kavgamız", "Babalar İşsiz, Çocuklar Aç", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" sloganlarıyla İstiklal Caddesi'ni inleterek yürüdüler.

İşçiler Galatasaray Meydanı'na geldiklerinde basın açıklamasını işçiler adına Adnan Kondak okudu. Kondak, İSKİ'nin hizmet satın aldığı taşeron şirketlerde çalışan işçiler olarak 3 yıldır yaşadıkları sıkıntı ve yarısızlık endişelerinin geldiği son noktanın işten atılmak olduğunu söyledi. "Bizim talebimiz, yapmakta olduğumuz işlerimize devam etmekten başka bir şey değil. Bugün bazı şirketler haklarımızı alın gidin derken, bazı şirketler çalışanların son 1,5 aylık maaşını vermemek için 'işten kendi rızam ile ayrılıyorum' diye belge imzalamayı şart koşuyor, bazılarının ise bırakın sosyal hakları, geçmiş yıllardan ödemediği ücretler olduğu gibi, beş ayır ücret alamadığını

söyleyen arkadaşlarımız var" diyen İSKİ işçileri, işe geri dönene kadar her gün sabah 10:00 akşam 16:00 arası Aksaray'da bulunan İSKİ binası önünde eylemde olduklarını duyurdular.

KİMSE SUSMAMIZI BEKLEMESİN

Esenyurt Belediye işçileri, ey-lemlerinin 224. gününde Esenyurt Meydanı'nda bir miting yaptılar. 28 Mart Pazar günü, belediye işçileri, Esenyurt Belediyesi önünde Belediye İş pankartı arkasında toplanmaya başladılar.

Sendikalaştıkları için işten atılan işçiler, onlara aylardır destek veren sendikalar, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri ve Esenyurt emekçileri ile birlikte toplandılar. "Sendika Hakkımız Direnerek Alırız, İşten Atılan Esenyurt İşçileri" pankartının arkasına kadın işçiler, kadınlar ve çocuklar geçerek kitlenin en önünde sloganlarla yürümeye başladılar. Arkalarında açılan "Sendikal Örgütlenmeden Dolayı Esenyurt Belediyesi'ndeki İşten Atmalara Karşı Mücadele Ediyoruz. Direnişimizin 224. Günü, Belediye İş Sendikası İstanbul 2. Şube" pankartı arkasında da işten atılan belediye işçileri yürüyordu. Art arda işçi ve emekçi sendikaları, platformlar, siyasi yapılar Tekel ve işten atılan İSKİ, Sinter Metal ve Marmaray işçileri kortejle yürüyordu. Sık sık "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "Direne Direne Kazanacağız", "Esenyurt İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç birimiz", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganları atılıyordu.

Yaklaşık 2000 işçi ve emekçi, Esenyurt Meydanı'na geldiğinde, platformda ilk sözü Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm aldı. Orada bulunan tüm işçi, emekçi ve emek dostlarına teşekkür ederek tek tek anons etti ve ilk sözü işten atılan bir işçinin çocuğuna verdi. Çocuk, çok kısa bir konuşma yaptı ve okula gidebilmek için babasının çalışması gerektiğine dikkat çekti ve belediye başkanına "Sizin oğlunuz hangi okullarda okuyorlar, hangi özel dersleri alıyor. Onun için ben babamın verdiği mücadeleyi destekliyorum. Bunun için bütün işçilerin çocukları buradalar" dedi. Platforma çıkan işten atılan kadın işçi,

kirada oturduğunu ve çocuğu olduğunu anlatırken, daha ilk kelimelerinde gözyaşlarına boğuldu.

Art arda söz alan KESK Şubeler Platform Dönem Sözcüsü, Belediye İş Sendikası Örgütlenme Sekreteri ve Tek Gıda İş Sendikası temsilcisi kısa konuşmalar yaptılar. Tekrar söz alan Hasan Gülüm, basın açıklamasını okudu. Basın açıklamasında, kendilerinin yaşadıkları bu işten atma saldırısının farklı iş kollarında giderek artan saldırıların bir parçası olduğuna dikkat çekti ve aslında saldırıların tek bir merkezden geldiğini söyledi ve Tekel eyleminde ortaya çıkan ortak mücadelenin, bilinçteki gelişmenin göstergesi olduğunu, Esenyurt eyleminin de bunu yansıttığını söyledi.

"Tekel eylemi ile ortaya çıkan bu bilinç gelişmesi, Esenyurt'ta, Marmaray'da, İSKİ'de, Çemen'de yapılacak ortak sahiplenme ile bu saldırılara karşı istediğimiz cevabı vermiş olacağız. Çünkü bugün bütün işten çıkartmalar, sendikasızlaştırmalar, düşük ücretle çalıştırmaların tamamı, aynı şeyleri düşünerek yapılmaktadır. Yani sermaye ortak düşünüyor, ortak hareket ediyor. Biz işçilerin ve onların örgütleri olan sendikaların da bu mücadeleyi ortaklaşmasını sağlamalıyız. (...) Biz işçi ve emekçiler olarak kendi haklarımıza yapılmış bu saldırılar

karşısında yürüttüğümüz mücadeleyi sürdüreceğiz. Bugün bütün işverenlerin sendikal hak ve özgürlüklere karşı yürüttükleri saldırı karşısında bizim susmamızı kimse beklemesin" denilen basın açıklamasının ardından alanda bulunan emek dostları Pınar Sağ, Muzaffer Aracı ve Mehmet Ekici platforma geldi. Pınar Sağ, coşkulu bir konuşma yaparak, şimdi sanatçıların da kamplaştırılmaya, ikiye ayrılmaya çalışıldığını söyleyerek, herkesi emek mücadelesinin yanında durmaya çağırdı. Sanatçılar ardından hep birlikte "Leylim Ley" dediler.

Esenyurt işçilerinin eylemi böyle sona ererken, TEKEL işçilerine destek oldukları için okuldan atılan Mehmetçik Lisesi öğrencileri de bir basın açıklaması yaptılar. □

NE YAN

Tekel işçilerinin Ankara Direnişi'ni önemli kılan nedir? Bu soruya tek bir yanıt vermek mümkün değil. Bu büyük direnişin işçi sınıfı hareketi sürecinde bir dönüm noktası olduğu konusunda hemen herkes hemfikir. Ancak eylemin etkisini ve büyüklüğünü sadece işçilerin katlandığı zor koşullar ve gösterdikleri direngenlikle tanımlamak son derece sığ bir yaklaşım olacaktır.

Bunlar var. Ama direnişi sınıf hareketi tarihinde bir dönüm noktası kılan çok daha önemli özellikler var. Bu özelliklerin başında direnişin emek güçlerinde, daha genel söylemek gerekirse devrimin toplumsal güçlerinde gittikçe güçlenen mücadele birliği eğilimini açığa çıkarması geliyor.

Bu eğilim somut olarak kendini nasıl ortaya koymuştur, önce ona bakalım. Sadece işçi sınıfının değişik bölüklerinin değil ama devrimin bütün toplumsal güçlerinin içinde büyüyüp gelişen bir eğilim olarak mücadele birliği, kendini her şeyden önce, Tekel işçilerinin etrafında, bir kozayı örür gibi kenetlenmesiyle ortaya koymuştur.

Tekel Direnişinin en önemli özelliği devrimin toplumsal güçlerinin sermaye sınıfına karşı mücadele birliği içinde hareket etme eğilimini kendi somutunda kristalize etmesi olmuştur. Burada konumuz Tekel Direnişinin değerlendirilmesi değil. Ama bu direniş somutunda işçi sınıfında olsun, devrimin diğer toplumsal güçlerinde olsun gelişip güçlenmekte olan eğilim olarak mücadele birliği isteğini tespit etmek son derece önemlidir.

Tekel Direnişi gökten zembille inmedi. Düzenin başkenti anlamında Ankara'yı sarsan bu direniş, sayısız irili ufaklı işçi eyleminin, çatışmanın, düzenin emek güçlerine saldırısına karşı koyma isteğinin, yaşamdan kovulan işçilerin yaşama tutunma çabasının düzene karşı mücadeleye dönüşmeye başladığı bir sürecin üzerinde yükselmiştir. Ankara Direnişi, dipden gelen işçi hareketi dalgasının artık yüzeye vuracak denli güçlendiği bir sürecin ürünüdür. İşçi hareketinin hızlı bir yükseliş sürecinde olduğunu saptamak, Direnişin kendisi kadar önemlidir. Ve işte bu toplumsal hareketlilik içinde, devrimin toplumsal güçleri işçi sınıfı etrafında kenetlenerek sermaye sınıfına, onun egemenliğini temsil eden kurumlara karşı birlikte mücadele arzusunun mesajını veriyorlar. Şimdi bu güçlerin bu isteklerini nasıl açığa vurduklarına bakalım.

Kentin küçük esnafından başlayalım. Ankara esnafı, dükkânlarının önünde çadır kurarak, belki de alışverişe bir ölçüde engel olan Tekel işçilerine 78 gün boyunca her türlü

desteği vermekten kaçınmadı. Günlük satışın bir esnaf için önemini bilenler, dükkânın önünü kapattıkları için işçilere tepki duyulmasını beklerler. Oysa Ankara esnafı, işçilere bırakın tepki duymayı iki ayı aşan süre boyunca destek verdi.

Sadece Ankara esnafı da değil, Alanya'dan kasa kasa muz gönderen küçük üretici ile Sinop'tan geçim için tuttukları balıkları Tekel işçilerine göndermekte tereddüt etmeyen balıkçılara kadar çok çeşitli yerlerden ve kesimlerden işçi sınıfının bu eylemine destek geldi.

Bu bireysel değil, toplumsal bir olgudur ve bu toplumsal olgunun politik anlamı üzerinde durulmalıdır. Tekellerin, bankaların, büyük toptancıların, hükümetin ve devletin baskısından bunalan, bu baskı altında yaşam alanı bulamaz hale gelen kentlerin küçük esnafı ile kırın küçük üreticisi, düzene karşı mücadele isteğini, şimdilik, düzene karşı aktif mücadele halindeki işçi sınıfına destek vererek dolaylı biçimde ifade etmiş oluyor.

Bu toplumsal kesim, işçi sınıfıyla birlikte ortak düşmana karşı, bilincinde olsun ya da olmasın, ortak amaçlar için, kapitalist olmayan bir hükümet için mücadele ediyor. Tekel işçilerinin Ankara direnişiyle tam bir dayanışma içine girerek verdikleri mesaj başka türlü anlaşılabilir.

Kamu emekçileri ise daha direnişin ilk gününden itibaren Tekel Direnişi'yle tam bir mücadele birliği içinde oldular. Tabipler Odası Tekel işçileri için tüm olanaklarını seferber etti. Kamu çalışanları, bir günlük iş bırakma eyleminde hükümetin tüm tehditlerine göğüs gererek yüksek bir katılım gösterdiler. İş bırakma, Direniş Çadırlarını ziyaret etme, günlük geçim için işçilere her türlü desteğin verilmesi Ankara kamu emekçilerinin belirgin destek biçimlerinden bazılarıydı.

Kamu emekçileri Tekel işçilerine her türlü desteği verir ve eylemin zaferle sonuçlanması için ellerinden geleni yaparken gerçekte işçilerin kendileriyle ortak düşmana karşı mücadele ettiklerini ve ortak düşmanın yenilgisinin kendi zaferleri olacağını bilincindeydiler. Yüz binlerce kamu emekçisinin bu davranış biçimi hem onların hükümete, devlete karşı mücadele isteklerini, hem de işçi sınıfıyla mücadele birliği yapma eğilimlerini ortaya koyuyordu.

Gençliğin, özellikle de öğrenci gençliğin işçi sınıfıyla mücadele birliği içinde olma isteğine gelince... Direnişi el altından satışa getirmek için ellerinden geleni yapan sendikacılar gençliğin rolünü şu sözlerle itiraf etmek zorunda kaldılar: "Gençler olmasaydı biz bu direnişi bu kadar uzun

PMALLI

süre devam ettiremezdik.” Gençlik, devrimci eylem isteğini, düzene karşı devrim mücadelesi verme arzusunu işçi sınıfıyla mücadele birliği içine girerek ifade etti.

Bütün bunların yanında ve belki de hepsinden önemlisi, işçi sınıfının değişik bölükleri arasında ortaya çıkan mücadele birliği eğilimi oldu. Öncelikle kendileri de eylem halinde olan Marmaray’dan Çemen işçilerine, İtfaiye işçilerinden Park-Bahçe ve Kent AŞ işçilerine kadar işçi sınıfının değişik bölükleri Tekel işçileriyle mücadele birliği içine girdiler. Eylem halinde olmayan işçiler ise, sendikaların engellemelerine, polis, hükümet ve kapitalistlerin tehditlerine karşın buldukları her fırsatta Tekel işçileriyle değişik biçimlerde mücadele birliğine girdiler.

Bütün bu tablo, Kürt halkı da dâhil, devrimin toplumsal güçlerinde, ortak düşmana karşı birlikte mücadele isteğinin, mücadele birliği eğiliminin ne denli güçlü olduğunu anlatmaya fazlasıyla yetiyor.

İşçi Sınıfı Ne Yapmalı?

Yine de bu istek ve eğilimin bir potansiyel olmaktan çıkarılıp somut bir olgu haline dönüştürülmesi için daha yapılması gereken çok şeyin olduğunu altı çizilmeli.

Bu konuda en büyük görev işçi sınıfına düşmektedir. Leninist Parti, işçi sınıfının bu görevini yerine getirebilmesi ve gerçek bir öncü gibi hareket edebilmesi için yapması gerekenlere pek çok kez işaret etti. Yapılması gerekenlerin başında, işçi sınıfının, devrimin tüm toplumsal güçlerinin öncüsü gibi hareket ederek her kesimin yaşamsal taleplerini kendi talebi olarak hükümetin önüne sürmesi geliyor.

İşçi sınıfı kendini dar, kısıtlı, güncel taleplerle sınırlayarak ya da bu talepleri başa alarak hükümete ve sermaye sınıfına karşı ne başarılı bir mücadele verebilir ne de devrimin toplumsal güçlerinin desteğini arkasına alabilir. Kent esnafından kırın küçük üreticisine, kamu emekçilerinden Kürt halkı ve gençliğe kadar çok geniş bir toplumsal kesim hükümete karşı mücadele halindeki işçilere destek verirken gerçekte burjuva hükümetlerden, sermaye sınıfı iktidarından, sermayenin kendisinden kurtulma isteklerini de ifade etmiş oluyorlar.

Bu durumda işçi sınıfı, öncü devrimci sınıf olarak hareket etmek ve bütün bu toplumsal kesimlerin sermaye sınıfına ve hükümetlerine karşı kesin desteğini alabilmek için onları bu sömürü düzeninden kurtaracak güç, irade ve hedef-

lere sahip olduğunu göstermek zorundadır. Emekçi sınıflar ve ezilen ulus halkları işçi sınıfında bu özelliklerin varlığını gördüklerinde onun peşinden gitmekte tereddüt etmeyeceklerdir. Tam da bu nedenle işçi sınıfı, sermaye sınıfına karşı savaş bayrağına “Bütün İktidar Emegın Olacak” şiarını yazmalıdır.

Aslında bu konu, işçi sınıfı hareketi tarihi boyunca devrimci komünist partiler ile oportünist ve sosyal reformist partiler arasındaki temel ayrım noktası olmuştur. Sorunun özü, işçi sınıfının öncü devrimci sınıf konumuna yükseltilip yükseltilmemesiyle ilgilidir. Oportünist ve sosyal reformist partiler, kapsamını daraltır diye işçi sınıfının devrimci hedeflere sahip olmasına karşı çıkarken Leninist Parti aksine devrim ve iktidar hedefinin işçi sınıfını daha ileriye götüreceğini, ona devrimin toplumsal güçlerinin desteğini kazandıracaklarını ileri sürmüştür.

Tekel işçilerinin Ankara Direnişi, Leninist görüşün doğruluğunu kanıtlamıştır. Hedef ve amaç ve taleplerinde daha ileri gidemeyen Tekel işçileri sendikanın oyalayıcı, tecrit edici, hareketsiz kılıcı ayak oyunlarına karşı koyamayarak onun inisiyatifine boyun eğmek zorunda kaldılar. O derece ki, sendika “eylemi bitiriyor, çadırları söküyoruz” dediğinde işçiler ona karşı koyacak güç ve örgütlülüğünden yoksun olduklarını gördüler.

Eğer gençlik, kamu emekçileri, esnaf, küçük üretici hükümete ve sermaye sınıfına karşı mücadelesinde işçi sınıfının yanına koşuyorsa işçi sınıfı da onların devlete, sermaye sınıfına ve hükümete karşı mücadelelerinde yardımlarına koşmalıdır. Tekel işçileri, İstanbul’da kendilerine destek verdiler diye okuldan atılan liseli öğrencilerin yardımına koşarak işçi sınıfı içinde bu bilincin boy vermekte olduklarını gösterdiler.

Atılan pratik adımın çok yetersiz, zayıf olduğu söylenebilir. Ama şimdilik önemli olan böyle bir bilincin işçilerde gelişmekte olduğunu tespit etmektir. Üstelik bu adım sendikacılara rağmen, onların engellemelerine rağmen atılmıştır. Şimdi bu adımı hem sürekli kılmak, hem güçlendirmek hem de devrimin tüm toplumsal güçlerine yaymak gerekiyor. Devrimin toplumsal güçlerinin mücadele birliği işte o zaman gerçekten ete-kemiğe bürünmüş olacak, sermaye sınıfına ve devlete karşı mücadelede tayin edici bir adım atılmış olacaktır. □

YÜZBİNLER KAWA OLDU

Yüzbinlerce Kawa bugün hayatı durdurdu. Bütün yolların kilitlendiği, yüzbinlerin serhıldana çağrı yaptığı yer, Kazlıçeşme'ydi. Alana doğru yürüyüş uzun sürüyor, yollar insan seli, sık sık serhıldan çağrısını duyarak yürüyoruz toplanma yerine.

Toplanma yerine vardığımızda Kürt halkını karşılamamızın da sevincini yaşıyoruz ve pankartımızı açıyoruz. Pankartımızdaki Mücadele Birliği Platformu imzalı "Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganı, orada var oluş sebebimizi de açıklıyor. Önümüzden geçen onbinler, selam veriyorlar bize, mutlu ve gururluyuz. Sadece slo-

gan değil bu, pratiğimizle de disiplin içinde alana yürüyoruz.

Newroz alanına girişte kısa süreli gerginlik yaşıyoruz, gerginliğin bitmesinin ardından tekrar kortejimiz oluşturarak yürüyoruz. Rengarenk yollar doğanın renklerine, Kürdistan ateşine kesmiş bir şekilde kadını, erkeği, genci yaşlısı minicik yüreklerin dev senfonisi haykırıyor: "Newroz Piroz Be!" Alanda bildik manzara, insanlar sabırsız bir şekilde o kalabalığın içine karışmak, seslerini katmak için acele ediyorlar. Alana girişte haykırılıyor "Disa Disa Serhıldan Bijî Azadiya Kürdistan", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği". İnsanların yüzü bize dönüyor ve çevremizi sarıyorlar, katıyorlar bizi de o senfoniye ve yerimizi alıyorlar. Açılış konuşması, saygı duruşunun ardından başlıyor.

BDP Eşbaşkanı Gülten Kışanak, İstanbul milletvekilleri Sebahat Tuncel ile Ufuk Uras, KESK Genel Başkanı Sami Evren, Barış Anneleri, TEKEL işçileri, direnişteki Marmaray işçileri ve çok sayıda siyasi parti ile ve devrimci demokratik kurumların katılımı oldu.

Alanda dikkat çeken bir şey daha vardı. Tüm Türkiye'yi eylem alanına çağırarak, hakların sokakta alınacağını bir kez daha gösteren Tekel işçilerinin, mücadelenin ortak yürütülmesi gereğine vurgu yapması ve 1 Nisanda Ankara'ya çağırması.

Miting çeşitli müzik gruplarının sahnede yer almasıyla devam etti. Alanda birçok yerde Newroz ateşleri yükselirken, yüzbinler müziğin coşkusuyla halaya durdu. Eylemin coşkusu miting dağılına kadar sürdü. Ayrılma vakti geldiğinde tekrar toplanıyoruz ve alandan çıkıyoruz. Dönüşümüz de tıpkı sabahki gibi, her yer insan seli ve rengarenk. □

ADANA'DA COŞKULU NEWROZ

Mimar Sinan Açıkhava Tiyatrosunda düzenlenen Newroz'a yaklaşık 40 bin kişi katıldı. Saat 10:00'da başlayan etkinliğe Kürt kadınları yöresel kıyafetleriyle katıldılar. Alanda kadınların yoğun olduğu görülüyordu. Newroz etkinliğine BDP Şırnak Milletvekili Sevahir Bayındır'ın temsili Newroz ateşini yakmasıyla başladı. Ardından demokrasi ve özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşen savaşçılar için saygı duruşunda bulunuldu. Kitlenin hep bir ağızdan 'Şehid Namırın' sloganlarıyla ölümsüzleşenleri selamladı.

Etkinliğe üzerinde "Newroz Piroz Be, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" yazan pankartımızla katıldık ve pankartımızı kitlenin görebileceği bir yere astık. Alanda flamalarımızla yer aldık ve dergi dağıtımlarımızla emekçi Kürt halkına politikalarımızı taşıdık. Tertip Komitesi adına yapılan konuşmaların ardından milletvekili Bayındır, Kürtçe ve Türkçe olarak halka seslendi. Ardından bir Tekel işçisi sahneye çağrıldı ve kısaca Ankara'da 78 gün süren mücadelelerinden bahsetti ve Kürt halkının mücadelesiyle işçi sınıfının mücadelesinin birlikte olmasının gerekliliğini söyledi. Etkinlik sanatçı Burhan Berken'in şarkılarıyla birlikte çekilen halaylarla sona erdi.

Mücadele Birliği / Adana

AMED'DE NEWROZ İZMİR'DE NEWROZ

Türkiye ve Küdistan'da Newroz kutlamalarının son noktası Amed. Bağlar ilçesine bağlı Yeni Hal'ın toprak sahasında düzenlenecek olan Newroz kutlamaları, Amedliler tarafından heyecanla bekleniyordu. Gece saatlerinde alana yer kapmak için giden insanlar vardı. Sabahın ilk saatlerinde Kürt halkı şehri boşaltmaya başlamıştı. 1 milyonu aşan insan seli, Yeni Hal'ın toprak sahasında toplanmaya başlamıştı. Sabah 09:00'da Newroz, konuşmalarla ve yerel müzik gruplarıyla başladı.

Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir ve milletvekilliği yasaklanan Ahmet Türk konuşmalar yaptıktan sonra, hazırlanan etkinlik için sanatçıların sahne alması başladı.

Merkez Bağlar ilçesinde 1 milyonu aşkın kişinin katıldığı Newroz kutlamasında Bülent Turan'ın ardından sahne alan Ferhat Tunç, sevilen parçalarını Diyarbakırlılar için seslendirdi. En son sahneye çıkan Ciwan Haco oldu. Haco'nun klasikleriyle coşan kitle, sık sık, "Bijî Kurdistan" sloganını attı. Bunun üzerine Haco yaptığı kısa konuşmada, "*Büyük mücadele-niz önünde saygıyla eğiliyorum. Burası Amed'tir. Burası gönüllerin başkentidir. Amedi, Qamişlo'yu, Hewlêrî Mahabad'ı ve 4 parça ile yurt dışında yaşayan Kürtleri selamlıyorum. Newroz'unuz kutlu olsun*" dedi. Ciwan Haco'nun şarkılarına eşlik yüz binlerce kişi, uzun süre halay çekti.

Daha sonra alanı terk eden kitle, yürüyüş halinde sloganlarla şehir merkezine doğru yürüyüşe geçti. 1 milyonu aşkın kişinin katıldığı Newroz kutlamaları olaysız sona erdi.

Amed'deki Newroz kutlamalarında, Tekel işçilerinin yanı sıra, Mücadele Birliği okurları da yerlerini aldılar. □

Newroz, baharın isyana durması, isyanın maddi bir güce dönüşmesi, maddi gücün de bir halkın kendi kaderini özgürce tayin edebilmek için ayağa kalkmasıdır. Newroz tüm Ortadoğu halklarına bir başkaldırı çağrısı, halklara sömürücülerinden kurtuluş için birlikte mücadele çağrısıdır. Newroz, tutsak edilmek istenen düşüncelerin yaşamın her alanında ateşe dönüşerek büyümesi, harlanmasıdır.

21 Mart günü Newroz'u kutlamak amacıyla Buca Tansaş önünde saat 10.00'da Newroz alanına yürünmek üzere toplandı. Saat 10.30'da yürüyüş başladı. Bizler Deniz Gezmiş ve Mazlum Doğan'ın fotoğrafının yer aldığı "Denizlerden Mazlumlara Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" pankartını açarken "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Biji Newroz Biji Kürdistan", "Ji Bo Azadi Aşti Şer Şer Şer", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam" sloganlarını attık. Devrimci hareketlerle birlikte yürünürken Devrimci Öğrenci Birliği de "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek/ Devrimci Öğrenci Birliği" pankartıyla yürüdü.

Newroz alanına geldiğimizde ise Kürt halkı pankartımızı ıslıklar ve zılgıtlarla karşıladı. Bizler de "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek ve Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganlarıyla selamladık Kürt halkını. (Newroz'un ilerleyen saatlerinde Kürt gençleri pankartımızı kitlenin içinde yaklaşık bir saat boyunca gezdirdi.) Newroz, açılış konuşmasının ardından halk oyunları başladı. Daha sonra müzikle devam etti. Tekel ve Tariş işçileri de Kürt Halkının bu önemli gününde onları yalnız bırakmadı. Tekel ve Tariş işçileri sahneye çıkarak Kürt halkını selamladı.

BDP milletvekili Emine Ayna bütün imha ve inkar politikalarına rağmen bir halkı yok sayamayacaklarını dile getirdiği konuşmasından sonra Rojda sahnedeki yerini aldı. Müzikle devam eden kutlamalarda halay parçalarının çalmasıyla coşku doruğuna ulaştı. Bizler yoğun bir şekilde bildirimizi ve kart dağıtımımızı yaptık.

İzmir Mücadele Birliği

ANTEP'TE ONBİNLER NEWROZ'A AKTI

Bu seneki Newroz kutlamaları oldukça coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi. İnsanlar Newroz'un yapılacağı İstasyon Meydanı'na sabahın erken saatlerinde akın etti. Newroz kutlaması ise saat 11:00'de başladı.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak mitingdeki yerimizi aldık. Saat 11:00'de bayraklarımızı açarak şehir merkezinden sloganlarla miting alanına doğru yürüdük. Antep şehir merkezi adeta Newroz alanına akıyordu. Sloganlarımızı duyan bir çok kişi zafer işaretleri ile bizleri selamlıyordu. Fuar önüne geldiğimizde pankartımızı açtık ve düzenli kortejimizi oluşturduk.

Alana geldiğimizde büyük bir kitle tarafından zafer işaretleriyle karşılandık. Bizleri gören, sloganlarımızı duyan herkes alkış ve zafer işaretleriyle bizleri selamlıyor sloganlarımıza eşlik ediyorlardı.

Yürüyüş boyunca ve miting alanında attığımız "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir" sloganları bir çok kişinin de katılımıyla coşkulu bir şekilde atıldı.

Yaklaşık 40 bin kişinin katıldığı mitingde yapılan konuşmalarda devletin açılım politikaları eleştirildi, son zamanlarda Kürt halkına ve BDP yöneticilerine yönelik tutuklamalar protesto edildi. Aynı zamanda yurtsever tutsakların zindanlardan gönderdikleri mesajlar da okundu. Mitingde ayrıca 69 gündür grevde olan Çemen Tekstil işçileri de "İşçilerin Birliği Hakların Kardeşliği İçin Newroz Kutlu Olsun, Çemen Tekstil İşçileri" yazılı pankartlarıyla kitlesel bir şekilde yerlerini aldılar ve Çemen işçileri adına Faruk Aslan da sahneye çıkarak bir konuşma gerçekleştirdi.

Kürt sanatçı Rojbin'in de sahne aldığı mitinde, ezgiler ve marşlar hep birlikte söylendi, halaylara duruldu. Yüreğlerin hep birlikte attığı, ezgilerin hep birlikte söylendiği ve halayların hep birlikte çekildiği 2010 Newroz mitingi saat 16:00'da sona erdi.

Kürt halkının tarihindeki en kitlesel Newrozlarından birine sahne olan bu seneki Newroz kutlamaları, bütün Türkiye ve Kürdistan'da sermayenin ve onun devletinin büyük bir korkuyla izlediği bir gün oldu. Antep'teki kutlamalarda da bir çok yerde olduğu gibi keskin nişancı özel hareketçilerin çatılara konuşlandırıldığı ve çok sayıda polis ile geniş önlemler alındığı görüldü. Ama hiç bir baskı Kürt Halkının mücadelesini bir adım geriye götüremeyecek, Kürt ve Türk halklarının birleşik devriminin önüne geçemeyecek.

**Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği
Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek**

Antep Mücadele Birliği Platformu

MERSİN'DE NEWROZ

Mersin'in metropol miting alanına öğleye doğru insan kitlelerinin akışıyla başlayan Newroz, çok coşkulu oldu.

Mersin Mücadele Birliği Platformu olarak alana "Newroz Piroz Be, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" yazılı pankartımızla girdik. Pankartımızı kitlenin görebileceği bir yere astıktan sonra, alanda Deniz bayraklarımızla yerimizi aldık. Deniz bayraklarına Mersin halkı büyük ilgi gösterdi.

Daha sonra Newroz'la ilgili konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından Newroz ateşi yakıldı. Ardından müzik gruplarının sahne almasıyla halaylar çekilmeye başlandı. Zılgıtların hiç susmadığı Newroz, saat 15:00 sularında yavaş yavaş son bulmaya başladı. Akın akın gelen kitleler yavaş yavaş çekildiler. Biz de dahil olmak üzere alanı dolduran insanlar, alanı terk etmek istemiyordu. Ancak her şeyin bir başlangıcıyla bitimi olduğu için, bu Newroz kutlamasının da sonuna gelmiştik.

Biz de pankartımızı ve bayraklarımızı toparlayarak alandan çıktık. Her Newroz'da olduğu gibi bu Newroz'da da Kürt Halkının özlemlerine şahitlik ettik.

**YAŞASIN KÜRT VE TÜRK
HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ**

Mersin Mücadele Birliği

NEWROZ PİROZ BE!

ANKARA ÜNİVERSİTESİ'NDE NEWROZ COŞKUSU

19 Mart Cuma günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde Yurtsever öğrencilerin çağrısı ile gerçekleştirilen Newroz kutlamasına, Cebeci yerindeki birçok siyasi yapı katıldı. Aralarında DÖB'lü öğrencilerin de bulunduğu katılımcılar saat 11:45'te Milli Piyango Yurdu önünde toplanmaya başladı ve buradan Eğitim Fakültesi'ne sloganlarla yüründü. Öğrenciler "Newroz Pîroz Be!" pankartıyla yürüyen kitle, "Newroz Pîroz Be!", "Kawa'ların Ateşi Dehakları Yakacak", "Newroz İsyandır Güneş'e Selamdır!" sloganlarıyla fakülteye girdi. Buradan çıktıktan sonra İletişim Fakültesi'ne geçen kitleye burada davul ve zurna da eşlik etti. Siyasal Bilimler Fakültesi ve Hukuk Fakültesi'ne geçildiğinde ise fakülte içinde halaylar çekildi. Buradan çıkıp kutlama alanına gelen coşkulu kitleyi Newroz ateşi karşıladı ve kitle halaylarına burada devam etti. Çekilen halayın ardından devrim mücadelesinde yaşamını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından okunan basın açıklamasında Newroz'un isyancı ve devrimci ruhuna değinildi. Kutlama coşkulu halaylara ve "Newroz Pîroz Be! sloganlarıyla ateş üstünden atlamalara sahne oldu. Kutlamanın sonunda Newroz'un DTCF'de de kutlanacağı söylendi ve DTCF'deki kutlamaya katılım çağrısında bulunuldu.

Cebeci Kampüsü'nden DTCF'ye geçen kitleyi coşkulu bir kalabalık karşıladı. Burada da halaylarla ve ateş üzerinden atlamalarla devam eden kutlamada, sivil polislerin konuşlandığı ve çekim yaptığı balkona asılan DTCF Öğrencileri imzalı "Üzeyir Fişler – Buradan Bakarlar" pankartı dikkat çekiciydi. Kutlama halaylarla sona erdi.

NEWROZ PİROZ BE!

Ankara güne Newroz'un coşkusuyla uyandı. Sabah 11:00 sularında Toros sokakta toplanmaya başlayan kitle saat 12:00 sularında Kolej Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. BDP il ve ilçe örgütlerinin ve diğer siyasi yapıların katılım gösterdiği Newroz kutlamalarına DÖB'lü öğrenciler de katılım sağladı. Yürüyüş boyunca DÖB'lü öğrenciler "Newroz Pîroz Be!", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Kürdistan'da Tek Çözüm, Ya Devrim Ya Ölüm!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganlarını attı.

Yürüyüş güzergahında ise "Uluslara Kendi Kaderini Tayin Hakkı! - Mücadele Birliği Platformu", "Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş! - DÖB" yazılımaları görüldü. Yaklaşık 5000 kişi-

nin katıldığı Newroz kutlamaları Kolej Meydanı'nda coşkulu kutlamalarla sürdü. Kolej Meydanı sarı, kırmızı, yeşil renklere bürünmüştü. Katılımcıların bir kısmının gerilla kıyafeti giymiş olması dikkat çekiciydi. Kürtçe ve Türkçe sunum yapılan kutlamada, ortak basın açıklaması okundu ve açıklamanın ardından Cumartesi anneleri adına bir ana mikrofonu Kürtçe seslendi. BDP milletvekillerinin de kitleye seslenmesinin ardından kutlama halaylarla sona erdi. Kutlama sırasında BDP Mamak İlçe Örgütü'nün 19:30'da Tuzluçayır'da Newroz kutlaması yapacağı duyuruldu.

Tuzluçayır'da saat 17:00 sularında Ankara'daki devrimci yapıların yaptığı Newroz kutlamasının ardından BDP'nin kutlaması başladı. Akşam 19:30'da Tuzluçayır'da yapılan kutlama, BDP Mamak İlçe Örgütü Başkanı'nın açıklamasının ardından halaylarla sona erdi.

TRAKYA'DA NEWROZ

Güneşli bir bahar günü... Hava gerçekten çok güzel. Trakya bahara merhaba diyor. Çorlu, Newroz kutlamalarının merkezi olarak seçilmiş. Çevre bölgelerden gelenler, Sağlık Mahallesi'ndeki futbol sahasına yöneliyorlar. Newroz'u orada kutlayacaklar.

Sağlık Mahallesi merkeze biraz uzak. Yola düşüyoruz. Kutlama alanına yaklaştığımızın ilk işareti her yerde olduğu gibi, polisler! Ama kutlama alanını çevreleyen polisler değil bunlar. Yolda çevirme yapıyorlar. Araçları durduruyor, içindekileri süzüyor, "şüpheli tipleri"GBT uygulamasına tabi tutuyorlar. Anlaşılan Çorlu'ya henüz "açılımlar" ulaşmamış! Ya da sözcüğün gerçek anlamındaki "açılımlar" tam da bu oluyor! Geleneksel kıyafetlerine bürünen her Kürt kadını, her poşili Kürt gencini çevirmek, kimlik sormak, zorluk çıkarmak, adeta fiili bir gözaltı durumu yaratmak!

Kutlama alanı öğle saatlerinde dolmaya başlıyor. Yöresel giysileri içindeki Kürt kadınları her zamanki gibi çoğunluğu oluşturuyordu. Yaklaşık 10 bin kişi toplanıyor.

Kutlamalar devrim yolunda düşenler anısına saygı duruşuyla başladı. BDP Çorlu ilçe başkanı, konuşmasında Kürt ve Türk halklarının kardeşliğine vurgu yaparken, "Kürt Türk Kardeşdir; Kardeş Katili Devlettir" dedi. Yapılan konuşmalarda son dönemdeki işçi eylemleri, özellikle Tekel işçilerinin eylemleri öne çıkarıldı. Her iki halkın ve emekçilerin birliğine vurgular yapıldı.

Ardından ateşler yakıldı. Coşku yoğundu. Amara Müzik Grubu'nun söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla kutlamalar devam etti.

ESKİŞEHİR'DE NEWROZ

Newroz etkinliği saat 11:00 civarında başladı. Eyleme çok sayıda demokratik kitle örgütü ve sendika katıldı. Katılım geçtiğimiz senelere oranla oldukça yüksekti. Bizler de DÖB olarak Newroz etkinliğinde yerimizi aldık. Halaylar ile başlayan Newroz etkinliği siyasi parti temsilcileri ve demokratik kitle örgütlerinin konuşmalarıyla devam etti. Konuşmaların ardından Newroz'un vazgeçilmez Newroz ateşi yakıldı. Halaylar ve sloganlar eşliğinde coşku doruğa çıktı. Halayların ardından eylem sona erdi.

ÇOCUKLARIMIZ BUGÜN OKULA GİTMEYİ

66 gündür toplu sözleşme ve sendikali çalışmak için grevde olan Çemen Tekstil işçileri mücadelelerini sürdürüyorlar. Bugüne kadar patronun verdiği sözleri tutmaması işçileri daha da öfkeliyor.

18 Mart günü Çemen Tekstil işçilerinin çocukları, okula gitmeyerek babalarının verdiği mücadeleye destek olmak için yürüyüşe katıldılar. İşçi eşleri de evlerinden getirdiği boş tava ve tencerelere yürüyüş boyunca vurdu.

Saat 12:00 civarında Kırkayak Parkı'nda toplanan işçiler çocukları ve eşleriyle Eski Adliye'ye kadar yürüyüş yaptılar.

İşçiler ellerinde dövizlerle, kadınların bir kısmı ise tencere ve tavalara vurarak "Direne Direne Kazanacak, Çemenin Ateşi Sermayeyi Yakacak", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çemen Direniyor, Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarıyla Eski Adliye önüne geldiler.

Adliye önünde, DİSK Bölge Temsilcisi Nihat BENCAN açıklama yaptı. "Bugün çocuklarımız okula gitmedi. Niye biliyor musunuz? Kadınlarımız kızlarımız çocuklarımız, evlerinde yemek pişiremediler neden biliyor musunuz? Çemen patronunun katı tutumundan kaynaklanan, bugün çocukların öğreniminin engellenmesinin sebebi olan Çemen patronu" diyen BENCAN işçilerin anayasal hakları olan sendikalaşmadan kaynaklı patronun işçileri işe almadığını ve bu sorunu çözmesi gerektiğine vurgu yaptı. Ayın 25'inde yapılacak görüşmeden sonuç alınmadığı takdirde işçi çocuklarının okula gidemeyeceğini belirtti.

Basın açıklamasından sonra davullar çalarak halaylar çekildi. Çekilen halayların ardından oturma eylemi yapılarak eylem sonlandırıldı. □

ÇOCUK DA OLSA İŞÇİ DE OLSA VURUN!

71 gündür grevde olan Çemen işçilerine, 23 Mart günü polis saldırdı.

Fabrika önüne çocuklarıyla gelen Çemen işçilerine saat 14:45'e doğru çevik kuvvet polisi saldırdı.

Çocukların fabrika önünde slogan atmalarına tahammül edemeyen polisin müdahalesi üzerine olay çıktı.

Çevik kuvvet polisleri fabrika önündeki çocuklara biber gazı ve panzerle taziyikli su sıkarak saldırdı, ayrıca işçileri de coplarla darp etti.

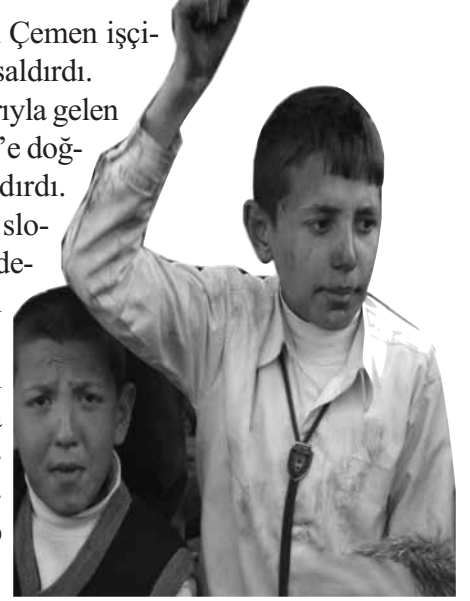
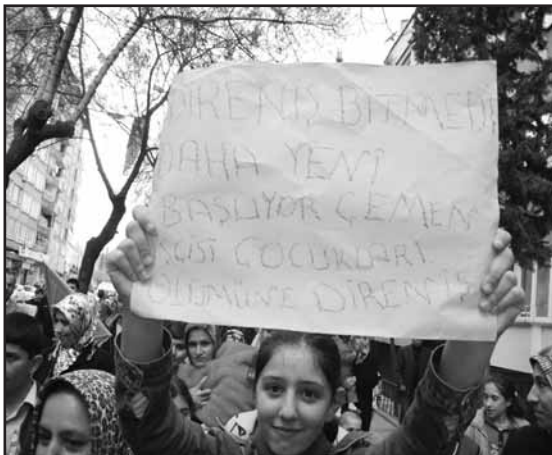
Bunun üzerine işçiler fabrikanın giriş kapısını işgal ederek oturma eylemi yaptı. Yararlanan bir işçi ve üç çocuk hastaneye kaldırıldı.

İşçiler hala fabrikanın önünü işgal etmiş bekleyişleri sürüyor. DİSK konfederasyonlarına bağlı başkanlar, devrimci demokrat kurumlar da işçilerle beraber fabrika önünde oturmaya devam ediyorlar. İşçiler işlerine dönene kadar da kararlı bir şekilde bekleyeceklerini belirtiyorlar.

Şu anda üçüncü vardiya Başpınar girişinde karakol önünde bekletiliyor. İşçiler üçüncü vardiyayı fabrikaya koymayacaklarını belirttiler.

İşçiler "Burası Fabrika Karakol Değil", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarını atmaya devam ediyor.

Saat 23:00 sularında polis, oturma eylemin yapan Çemen işçilerine yöneldi. Kısa süreli bir arbede yaşandı. Gerilimli dakikalardan sonra ortalık yeniden duruldu. Şimdilik ortalık sakin. Eylem devam ediyor.

TEKEL'DEN ÇEMEN'E DESTEK BÜYÜYOR

Çemen işçileri grevlerinin 65. gününde mücadelelerine kararlılıkla devam ediyor. Çemen işçileri, 78 gün Ankara'da mücadele eden ve daha sonra illerine dönen Tekel işçilerinin ziyaretleriyle, mücadelelerine kararlılık katıyorlar. İlk olarak Adıyaman Tekel işçileri, sonra Hatay Tekel işçileri ve şimdi de Adana Tekel işçilerinin ziyareti gerçekleşti.

Tekel işçileri, 17 Mart günü saat 12:30 civarında "4/C'ye Hayır, Direnen Tekel İşçileri" pankartı açarak, fabrikaya 300 metre kala "Her Yer Çemen Her Yer Direniş", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Grev yerine geldiğinde ise Çemen işçileri, "Başınar Başınar Duy Sesimizi Bu Gelen Tekelin Ayak Sesleri" sloganıyla karşılık vererek "Tekelden Çemene İşçiler El Ele" sloganlarıyla karşılık verildi.

Karşılıklı sloganların ardından DİSK adına Nihat BENCAN konuşma yaptı. Konuşmasında TEKEL işçilerinin, işçi sınıfının mücadelesine çok şey kattığını vurgulayarak ziyaretlerinden memnuniyet duyduklarını dile getirdi ve gelen Tekel işçilerini selamladı.

Daha sonra Adana'dan gelen bir Tekel işçisi konuşma yaptı. Tekel işçisi "Direngen yiğit Çemen işçileri, selam olsun size, selam olsun. Biz Tekel işçileri Ada-

na'dan buraya geldik. Ama tek başımıza gelmedik; İstanbul'dan selam getirdik Tekel işçilerinden, İzmir'den, Bitlis'ten Mardin'den Tokat'tan... her yerden buraya selam getirdik. Kalbimiz yüreğimiz her zaman sizinle beraber. Birleşe birleşe kazanacağız arkadaşlar. İşte bunu göstermek için buradayız arkadaşlar. Çemen işçilerinin yanındayız, onların da bizim yanımızda olduğunu biliyoruz, farkındayız, selam olsun size tekrardan arkadaşlar. Hani dedik ya kurtuluş yok tek başına, işte tam da öyle birşey, işçilerin bundan başka şansı yok. İşçilerin kendinden başka dostu yok, emek dostlarından başka dostu yok. Biz ne zaman birleşirsek, ne zaman dayanışsak, o zaman kazanacağız, o zaman kazanacağız. Bu da bunun bir göstergesidir arkadaşlar.

Tekel işçileri burada dimdik ayakta, bazen İstanbul'da, bazen Ankara'da, bazen İzmir'de Antep'te burada Çemen işçileri gibi, sınıf dimdik ayakta duruyor ve birilerine tokat gibi cevap vermeye devam ediyor. Arkadaşlar her direnen kazanmaz derler ama, direnmeyenler asla kazanmazlar. Biz Ankara'da 78 gün, o soğukta, o kışta, o karda o kıyamette direndik ve Türkiye işçi sınıfına da moral verdiğimiz inaniyoruz. Türkiye işçi sınıfının da artık uyandığına inaniyoruz. Ondan dolayı bu direnişlerin daha çok görüleceğini Türkiye'de ve dünyada buradan söyleyebiliriz. Tam da böyle bir şey arkadaşlar, hak veril-

mez alınır, sokakta alınır. Bugüne kadar elde edilmiş haklarımız, hep böyle sokakta kazanıldı. Bizim gibi mücadele veren a-bilerimizle, babalarımızla kazanıldı. Bunu bilmek lazım, mücadele vermeden bu işler olmuyor. Türkiye'de yaşanan özelleştirme furyaları, Türkiye işçi sınıfını ne hale düşürdü. Bunu görmek lazım, ama artık bundan sonra işçiler diyor ki, bugüne kadar böyleydi, bundan sonra böyle olmayacak. Her şey değişecek. Artık rüzgar işçiler için esecek diyoruz.

Biz Çemen işçilerinin yanındayız, onlarla beraberiz, onlarla ortağız, onlarla dayanışmaya geldik, onlara buradan teşekkür ediyorum bu onurlu mücadelelerinden dolayı, yiğitçe bir mücadele veriyorlar" diyerek konuşmasını bitirdi.

Ardından "Çemen Sizinle Gurur Duyuyor", "Tekel Sizinle Gurur Duyuyor" sloganları karşılıklı atıldı. Daha sonra Tekel işçileri çadıra davet edilerek çay ikram edildi. Çaylar içilerek Çemen işçilerinin ve Tekel işçilerinin mücadelelerini değerlendiren sohbetler edildi.

Çaylar içildikten sonra, öğle yemeğini Çemen işçilerinin yanında yedi Tekel işçileri. Yemekten sonra halaylar çekilerek türküler söylendi.

Tekel işçileri yaklaşık iki buçuk saat Çemen işçilerinin yanında kaldıktan sonra, sloganlarla grev alanından ayrılarak Adana'ya döndüler. □

ZAFERE ADIM ADIM

23 Mart Salı günü polisin Çemen Tekstil işçilerine ve çocuklarına coplarla ve tazyikli suyla saldırmaları üzerine fabrika önü işçiler ve çocukları tarafından işgal edildi. Saldırının izleri işçilerin ve çocuklarının yüzlerinde ve fabrikanın kırılmış camlarında duruyordu. Hemen bütün işçilerin yüzleri ve ilkokul önlükleriyle gelen çocuklarının da önlükleri ve yüzleri kap-kara olmuş bir şekilde bekleyiş sürdü. Tabii sloganlar da hiç eksik olmadı. İşçiler 15:00 vardiyasının girişine ve bir önceki vardiyanın çıkışına izin vermedi. Grev kırıcılar korkuyla fabrika içerisinde beklerlerken, 15:00 vardiyası da Başpınar girişindeki karakolun önünde bekletildi. İşçiler ilk adımı başarı ile tamamladı. 15:00 vardiyası içeriye giremedi.

İşçilerin kararlılıkları gözlerinden okunuyordu. Babalar kararlı bir şekilde beklerken çocuklarının da sloganları hiç dinmiyordu. Çocuklar babalarının mücadelelerine çok geç katılmış olsalar da sloganlarını oldukça deneyimli eylemciler gibi haykırıyorlardı.

Bütün işçiler “Ölmek Var Dönmek Yok” diyerek artık üretime izin verilmeyeceğini ilan etti. Artık ne olacağını düşünme sırası patron Kamil Çetinkaya’ya gelmişti. Patronun en korktuğu şey başına gelmişti; fabrika içerisinden artık makina sesleri gelmiyordu.

Hava karardıktan sonra fabrika önüne battaniler de getirildi. Çocuklar üşümek için battanilerin altına girerken, babaları da her an polis müdahalesi olabileceği düşüncesiyle tetikte beklediler. Bu bekleyiş esnasında da “Kavgaya Bitmedi Daha Yeni Başlıyor”, “Ölmek Var Dönmek Yok”, “Direne Direne Kazanacağız”, “Burası Fabrika Karakol Değil”, “Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak” sloganları

atıldı. Saatler 23:00’e yaklaşırken kısa bir süre önce “gitmiyorum bütün programlarımı iptal ettim. Ben bugün burada nöbet tutacağım, burada sizinle sabaha kadar kalacağım, gitmeyeceğim buradan. Ya burada yasadışı işe son verilecek ya da biz burada nöbet tutmaya devam ederiz” diyen DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, işçilere yeni bir konuşma daha yaptı. Fabrika içerisinde bölge çalışma müdürü, Kamil Çetinkaya, DİSK’in bölge temsilcisi ve aynı zamanda şube başkanı ile gerçekleştirilen görüşmeden sonra yaptığı bu konuşmada Çelebi, cuma günü valinin, patronun, Nakipoğlunun, Konukoğlunun, Bölge Çalışma Müdürünün ve DİSK yöneticilerinin de olacağı bir görüşme yapılacağını ve burada bulunan sendika yöneticilerinin sözlerine uyulması gerektiğini söyledi. Konuşmanın ardından ise DİSK Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak’la birlikte “iyi akşamlar” diyerek grev alanından ayrıldı.

Çelebi fabrika önünden ayrıldıktan sonra ise 23:00 vardiyasının servislerinin geleceği haberi ulaştı. İşçiler sık sık grev kırıcılarını içeri koymayacaklarını belirttiler. Fakat buna rağmen 23:00 vardiyası fabrika yakınına getirildi. Amaçları belliydi; servisleri getirerek işçilerin kararlılıklarını sınamak ve bir fırsat yakaladıklarında grev kırıcıları içeri sokmak. Fakat bu girişimleri yine kendilerine pahalıya mal oldu. Polisin “işçiler girecek yolu açın” sözlerine karşılık işçiler kararlılıklarını “içeriye kimse girmeyecek, kimseyi sokmayacağız” diyerek gösterdiler. Yaşanan tartışmaların ardından 23:15 gibi işçilerle polis arasında bir arbede yaşandı. Arbede esnasında “Yılgınlık Yok Direniş Var”, “Baskılar Bizi Yıldıramaz” sloganları haykırıldı. Kararlı duruş sonucunda 23:00 vardiyası da geri gönderildi. İşçiler fabrika kapısının önünde battanilerin altına girerek bek-

lemeye başladı.

Gece bekleyişine işçiler zafere bir adım daha yaklaştıklarının bilinciyle, büyük bir moral ile girdiler. Yakılan ateşlerin başında türküler söylendi, şiirler okundu, sohbetler edildi. İşçilerin moralinin yüksek olması fabrika içerisinde bekleyen patron Kamil Çetinkaya’yı moral olarak çökertmiş olacak ki bir süre sonra patronun rahatsızlandığı haberi geldi. Saat 02:00 civarında polisler, patronun hastaneye gitmesi için dışarı çıkmasına izin verilmesini rica etti. İşçiler de kapı önünü biraz aralayarak çıkabileceğini belirtti.

Saat 02:00 civarında fabrikadan ayrılan patron saat 04:50 civarında fabrikaya geri döndü. Fabrikaya giriş kapısının önünde arabayı durdurarak Muzaffer Subaşı ile görüşmek istediğini belirtti. Subaşı fabrika önüne gelerek Kamil Çetinkaya ile kısa bir görüşme yaptı. Patron bu görüşmede “artık bu duruma dayanmadığını!” ve Cuma günü sendikayla masaya oturacağını belirtti. Bunun üzerine DİSK Tekstil Bölge Başkanı Muzaffer Subaşı işçileri bir araya toplayarak bir konuşma yaptı. Subaşı bu konuşmasında, bu zamana kadar patronun kendisiyle kesinlikle görüşmeyeceğini, masaya oturmaya çağını belirttiğini fakat şimdi görüşmek zorunda kaldığını ve bu anlaşmanın olacağına inandığını belirtti.

İşçilerin, bunun patronun yeni bir oyunu olabileceğini belirtmesi üzerine ise, işçiler ve sendika yöneticileri bir süre durumu değerlendirdiler. Uzun tartışmaların ardından saatler 07:00’ye yaklaştığında da işçiler fabrika önünden çekilerek bekleyişlerini 26 Mart Cuma günü gerçekleşecek olan görüşmeye bıraktıklarını belirttiler.

Antep Mücadele Birliği Platformu

AYIŞIĞI'NDA 78 GÜNÜN ANILARI

TEKEL işçilerinin eylemleri her yerde sürüyor. TEKEL işçileri, Çadırkent’i toplarken söz verdikleri gibi, bugün dört bir yanda her eylem alanında, her grevde, direnişte yerlerini alıyorlar. TEKEL işçileri için yapılan eylem ve etkinlikler de sürüyor. Ayışığı Sanat Merkezi de, TEKEL işçilerinin bu şanlı direnişini anlatan bir resim sergisi açtı.

Eylemlerinin ilk gününden bu yana kare kare yaşanan anları ölümsüzleştiren Ayışığı Fotoğraf Atölyesi ve Mücadele Birliği muhabirlerinin çektiği fotoğraflar, Ayışığı Sanat Merkezi’nin duvarlarında yeniden hayat buldu.

78 gün boyunca Çadırkent’te işçilerle kalmış okurlarımızın çadırkent söküldüğünde aldıkları meşaleler, pankartlar, tabelalar, dövizler

ve elbette Diyarbakır’ın karikatürleri, kısaca Çadırkent’i dolduran pek çok aksesuarla bir “Çadır” kuruldu. Sanat Merkezi’nin merdivenlerini çıkarken, sizi ilk karşılayanlar da bu dövizler ve tabelalar oldu.

Kısa bir açılışın ardından, katılımcılar ve TEKEL işçileri, “Çadır”da çaylarını yudumlar-ken, eylem üzerine sohbet başladı. Elde edilen deneyimler, hatalar ve bu 1 Nisan’da Ankara’da yapılacaklar... Bundan sonra üzerlerine düşen görevler üzerine tatlı sohbetler sürerken, emek dostu şair Selah Özakın da şiirleriyle sohbe ayrı bir tat verdi. □

ÇEMEN TEKSTİL İŞÇİLERİ PATRONU DİZE GETİRDİ

Hak gasplarına karşı ve sendikalı olmak için greve giden Çemen Tekstil işçilerinin grevi 74. gününde zaferle sonuçlandı.

26 Mart Cuma günü saat 10:30'da Valilik binasında bir görüşme gerçekleştirildi. Bu görüşmeye Antep valisi, emniyet

müdürü, Çemen Tekstil patronu Kamil Çetinkaya, Konukoğlu, Nakıpoğlu, Bölge Çalışma müdürü, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Disk Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak, Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı, Bölge temsilcisi Nihat Bencan katıldı. Gerçekleşen görüşme, patronun saat 15:00 civarında sözleşmeyi imzalamasıyla sonuçlandı.

Haber fabrika önünde bekleyen Çemen işçilerine ulaştığında işçiler arasında büyük bir coşku yaşandı. İşçiler bu kazanımı "Direne Direne İşte Kazandık", "Zafer Direnen İşçilerin Oldu", "İşte Direniş İşte Zafer", "İşçiler Çemene Halaylarla Girecek" sloganlarıyla karşıladılar. İşçiler burukluğu da içinde barındıran mutluluklarını birbirlerini tebrik ederek ve sloganlarla gösterdi. Birçoğu ailelerini, yakınlarını arayarak müjdeli haberi ulaştırdı. Sözleşmenin imzalandığı haberini veren DİSK Tekstil Antep Şube Başkanı İbrahim Karaca başkanlarının fabrika önüne doğru yola çıktıklarını birazdan burada olacaklarını belirtti. Bir süre bekleyişin ardından saat 16.30 gibi sendika başkanları fabrika önüne geldi. Kamil Çetinkaya'yı da yanlarına alarak işçilere bir açıklama yaptılar. Patron Kamil Çetinkaya'nın oldukça düşünceli ve moral olarak çökmüş bir halde olduğu gözlemleniyordu.

Burada Muzaffer Subaşı yaptığı açıklama ile sözleşmenin imzalandığını, bu sözleşmenin Antep ortalamasının çok üstünde olmadığını, bu sözleşmeye göre cumartesi günü işçilere 250'er lira ödeme yapılacağını, işçilerin maaşlarının 720-730 lira civarında olacağını, pazartesi gününden başlayarak Nisan ayının 6'sına kadar bütün işçilerin işe geri döneceklerini belirtti. Sözleşmenin ayrıntıları hakkında ise Cumartesi günü saat 10:00'da sendika binasında bilgilendirme yapılacağını söyledi.

Sözleşmenin ayrıntıları şu anda bütün işçilerin merak ettiği konu. Cumartesi günü işçilerin sendika binasında yapacağı toplantı sonrası her şey netliğe kavuşacak.

Konuşmaların ardından işçiler bir süre çadırlarının yanında toplanarak bekledikten sonra servis otobüslerine doğru hareket etti. Otobüslerde söylenen marşlarla ve sohbetlerle yollara düşüldü. Bu esnada İstanbul Mücadele Birliği dergisinin tebrik ve selamları işçilere iletildi. Mesaj işçiler tarafından büyük bir coşkuyla alkışlandı. Bu zamana kadar bir çok engellemeyle karşılaşan ama hiç bir şekilde mücadelesinden bir adım geri atmayan Çemen Tekstil işçileri zaferi kazanmanın mutluluğu içerisinde evlerinin yolunu tuttu.

Yağmur, çamur demeden, cop, biber gazı demeden kararlı bir şekilde mücadele veren Çemen Tekstil işçileri Antep'te ve ülkede kararlı ve örgütlü işçiyi hiç bir gücün yenemeyeceğini tarih yazarak gösterdiler. Asıl iş ise bundan sonraya düşüyor. Bu örgütlülüğü dağıtmayı önüne ilk iş olarak koyacak olan sermayeye karşı ipleri sıkı tutmamız şart. Kavga bitmedi daha yeni başlıyor.

Antep Mücadele Birliği Platformu

ÇEMEN'DE TOPLU SÖZLEŞMENİN İÇERİĞİ AÇIKLANDI

Çemen Tekstil işçileri grevlerinin 74. gününde 26 Mart Cuma günü taraflar arasında bir görüşme gerçekleştirildi. Yaklaşık 5 saatlik görüşmenin ardından anlaşmaya varıldığı haberi fabrika önünde bekleyen Çemen Tekstil işçilerine ulaştırılmış ve Çemen işçileri de bu haberi büyük bir coşkuyla karşılamıştı. Daha sonrasında sendika başkanlarının fabrika önüne gelerek yaptığı konuşmada da anlaşmaya varıldığı ve işçilerinin 6 Nisan'a kadar işbaşı yapacakları bildirilmişti. Cumartesi günü de anlaşmanın ayrıntılarıyla ilgili DİSK Tekstil binasında bir bilgilendirme yapıldı.

Cumartesi günü saat 10.00 civarında sendikada toplanan işçilere önce komite temsilcisi bir konuşma yaptı. Temsilci yaptığı konuşmada işçilerin pazartesi gününden itibaren parça parça işe geri dönme durumunu kabul etmeyeceklerini bütün işçilerin Nisan'ın 6'sında işbaşı yapacaklarını belirtti. Bu düşünce bütün işçiler tarafından kabul edildi. Ardından DİSK Tekstil Genel Başkan Yardımcısı Muzaffer Subaşı gelerek bir açıklama yaptı. Subaşı yaptığı açıklamada;

-Patronun grevdeki 25-30 işçiyi kesinlikle işe almayacağını bildirmesi üzerine toplantının tıkanma aşamasına geldiğini fakat bu tıkanmanın da en sonunda geriye dönük alacaklar noktasında taviz verilerek aşıldığını,

-Bu anlaşmada en önemli madde olan işgüvencesi maddesinin olduğunu ve patronun kesinlikle keyfi bir şekilde işçi çıkaramayacağını, makinaların kasti bir şekilde kırılması dışında işçi çıkarılmayacağını, makinaların kırılması durumunda ise içinde sendikacıların da olduğu bir hasar tespit komitesinin oluşturulacağını,

-İşçilerin çalıştıkları yer neresi ise yine aynı yerde çalışacakları, kesinlikle başka bir bölüme gönderilemeyeceği,

-İşçilerin en çok rahatsız olduğu durumlardan biri olan yemekler konusunda da sendikanın belirleyici olacağını, artık ne yemek çıkacağına işçilerin karar vereceğini, işçilerin hangi gün ne yemekler çıkaracağını bileceklerini,

-Bir çok sözleşmeli fabrikada olduğu gibi gıda yardımının olacağını,

-İşçilerin maaşlarına bir yıllık olarak yüzde 9 zam yapıldığı,

-Bütün işçilerin geriye dönük alacakları konusunda ise 500 TL bir ödemenin yapılacağını, bu ödemenin 250 TL'lik kısmının 27 Mart Cumartesi günü geri kalanının da Nisanın 6'sında olacağı, işçilerin maaşlarının 720-730 TL olacağını

-İşçilerin, fabrika içerisinde sendika faaliyetlerini yürütecekleri, birbirleriyle görüşebilecekleri, yayınlarını okuyacakları bir temsilci odasının olacağını...

belirtti. Subaşı anlaşmanın 57 maddeden oluştuğunu ve söylediği maddelerin bunun sadece bir kısmı olduğunu söyledi.

İşçiler yapılan anlaşmayı yine alkışlarla ve "Direne Direne İşte Kazandık", "Zafer Direnen İşçilerin Oldu" sloganlarıyla karşıladılar.

Toplantının ardından ise patron Kamil Çetinkaya'nın grevdeki işçileri, grev kırıcı işçilerle bir araya getireceği toplantıya gidileceği belirtildi. İşçiler saat 15:00'te fabrikaya gittiklerinde ise yine patron tarafından diğer bölümlerde çalışmak da dahil olmak üzere 3 kağıdın imzalatılmak istendiğini öğrendik. Bu kağıtlara imza atmayan işçiler avukatın gelmesinden sonra tek bir kağıda imza atıp alacaklarının bir kısmını alarak fabrikadan ayrıldılar.

Antep/Mücadele Birliği

ÖRGÜTLÜ İŞÇİ GÜÇLÜ İŞÇİDİR

74 günlük mücadele sonrası kazanımla sonuçlanan grev, işçilerin coşkusunu ve kendilerine olan güvenini artırdı. İlk gününden bu yana işçilerin yanında onların sevinçlerini ve duygularını yaptığımız röportajlar sizlere ulaştırıyoruz.

Devrimci İşçi Komiteleri: 74 Günlük mücadeleniz sonucunda grevinizi kazanımla sonuçlandırdınız. Neler söyleyeceksiniz ?

1. İşçi: Şu an çok mutluyuz. Direne direne kazandık. Bayağı bir çile çektik burada ama zafer direnen işçinin oldu. İşte kazandık görüyorsunuz.

İşte gördüler biz burada 74 gündür direndik kazandık. İşçiler de bu yola başvursunlar, demek ki direnince kazanılıyor. İşçiler biraraya geldi mi görüyorsunuz oluyor.

2. İşçi: Bugün grevimizin 74. günü. İçimizde burukluk da var, en çok da sevinç var yani. Burukluk var ama yine de sevinçliyiz. Direne direne kazandık. Patron sözleşmeye oturdu 74 günde. Daha sözleşmenin içeriğini bekliyoruz, nelere imza atılmış nelere atılmamış işçi komitesi olarak.

Türkiye’de ki emekçilere, işçilere, Antep’in organize sanayindeki işçilerine tek diyeceğim haklarına sahip çıksınlar, örgütleninler, sendikalı olsunlar. Ne kadar sendika sendika olmasa da sendikasızlıktan iyidir yani. Örgütlü sendikalı olursalar yapamayacakları birşey yok, yani haklarını alırlar.

3. İşçi: Çok mutluyuz çok sevinçliyiz. Başka da birşey diyemiyorum

4. İşçi: Herkesin bu direnişi yapması gerekiyor. Herkesin bu direnişe uyması gerekiyor... tüm işçilerin!

5. İşçi: Tüm işçilerin emeklerini almasını isterim. Başpınar organize sanayinin tüm işçilerinin emeklerini almasını isterim.

6. İşçi: Direne direne Antep’e tarihi yazdık. Çok mutluyuz. Zorluklarla, açlıklarla... Her zorluklara karşı göğsümüzü gerdik. Kazanmayı başardık. Direnmeden hiç birşey kazanılmazmış. Doğrudur.

7. İşçi: Şimdi çok sevinçliyim, duygularıyla birşey anlatamıyorum yani. Arkadaşların sevinçlerini paylaşıyorum. Bu grevin 74. gününde yani çok şeyler yaşadık. Çok insan tanıdık, insanlığın ne olduğunu öğrendik. Çok başarılı olduk yani bu mücadelemizi devam ettirdiğimiz için çok başarılı oldu. Her şeyi öğrendik yani bu grev nedir, yaşadığımız grev sürecinde. Bazı arkadaşları tanıdık, sağo-

lun var olun sizlerin verdiği desteğe de teşekkür ediyoruz.

Devrimci İşçi Komiteleri: Mücadele Birliği Platformu olarak grev başladığı günden bu yana burada idiniz, bizimle şuan ki duygularınız paylaşabilir misiniz.

Mücadele Birliği Platformu: İşçilerin mutluluğunu görmek burada çok güzel bir duygu. Gerçekten işçilerin kazandığını görmek çok güzel bir duygu. Ama her zaman biz bunu söyledik, işçilerin örgütlülüğü devam etmek zorunda. Yani bu örgütlülüğün gelişmesi gerekiyor, bu burada bitmedi. Tekel işçileri söylüyor, Çemen işçileri de söyledi “kavgaya bitmedi daha yeni başlıyor!” Gerçekten emek mücadelesi bitmedi, burada da bitmez, yani emek mücadelesi daha yeni başlıyor. Emeğin iktidarını kurana kadar bu mücadele sürecek.

8. İşçi: Diyeceğim şu 74 gündür direniyoruz. Sonuçta mükafatını kazandık, çok mutluyuz. Antep içerisinde çalışan 80 bin işçiye tavsiyem birşeyleri kafaya iyi yerleştirirsen, hak etmek istersen, uğraşırsan, bir yolunu bulmaya çalışırsan, sonuçta başarıya ulaşacağına inanıyorum. Biz de bu düşünceyle yola çıktık, kafamıza yerleştirdik. “Biz bu grevi kazanacağız” diye çıktık ve kazandık, çok mutluyum.

9. İşçi: Mutlaka bu grevin sonuçlanması gerekiyordu. Biz haklıydık zaten, 74 gündür direniyoruz, biz bu grevi hak ettik. Organize’de çalışanlara ve tüm Türkiye’deki çalışanlara da tavsiyemiz mutlaka onlar da sendikalı olsunlar.

10. İşçi: Direne direne kazandık. Şu anda biz çok sevinçliyiz çok mutluyuz, ailemiz öylesine, çoğumuz çocuğumuz öylesine hep. Yani Antep’te ne kadar insan varsa hep öylesine mutlu şu anda sevinçli. Ben 80 bin işçi çalışan Antep sanayisine sesleniyorum. Herkes direne direne kazanacak, mutlaka kazanacak. Herkes örgütlü olsun kazanacaktır, kazanacak!

11. İşçi: Yani süreç söyle diyelim. Şimdi işçi sınıfının artık uyanması lazım. Yani bir insan, aile babası bir kişinin 500 TL ile bir aile geçindirmesi mümkün değil. Artık işçi sınıfının durup düşünmesi lazım. Biz kuyu dibindeyiz, demir atmışız. Artık dibe inecek başka bir yol yok, yolun sonundayız. Direnip patronların iki dudağı arasından kendi kaderimizi çıkarmamız lazım.

Toplu sözleşme ve sendikal haklarımızı kullanmamız lazım. İşçi sınıfı artık uyanmalı.

Biz bu grevden şunu anladık ki işçi gerçekten birlik olursa, direnirse yapamayacağı başaramayacağı birşey yoktur. İşte bizden önce başlayan Tekel işçilerini gördük, onlar kazandılar. Biz de direndik onları örnek aldık kendimize, biz de kazandık. İnanıyorum ki işçi sınıfı hangi ülkede olursa, nerede olursa, dünyanın neresinde olursa olsun, direndiği zaman, istediği zaman yapamayacağı başaramayacağı birşey yoktur. Bunun örneğini biz de burada gösterdik.

Mutluyuz, sendikal güvence altında içeri geçip çalışacağız. Yani artık işçi sınıfının uyanıp, örgütlenip, patronun iki dudağı arasında kaderlerini bırakmamak, birazcık olsun ekmeleklerini büyütme, haklarını daha güzel alıp çoluk çocuğuna gelecek vadetmek için, emeklerinin karşılığını alabilmek için, patronların emirlerinin altından çıkıp, kendi haklarını kendi geleceklerini sağlamak için, artık dur demeleri lazım ve haklarını alabilmeleri için örgütlenmeleri lazım. Biz burada örgütlendik kazandık inanıyorum ki nerede olursa olsun örgütlü işçi güçlü işçidir, hakkını alan işçidir.

Emniyetin bu tutumu gerçekten, işçileri (grev kırıcı) polis eskortuyla götürüp getirmeleri, yani burayı karakola çevirmeleri, bu işin uzamasında büyük bir etkisi olduğuna inanıyorum. Eğer ki burada emniyet bu kadar güvenlik önlemleri almasaydı daha önce kazanırdı.

Grev kırıcıları şu şekilde düşünüyor emniyet bizi koruyor nasıl olsa, kimse bize birşey demiyor, emniyet güvenliğinde biz işe gidiyoruz geliyoruz... Ama bunu yaparken kendi sınıfına ihanet ettiklerini bilmiyorlar. Yani gün gelecek onlar da bunun yanlış olduğunu anlayacaklar. Yarın biz içeri girip çalıştığımızda bunlar nasıl bizim yüzümüze bakacaklar? Şimdi bu 74 günlük grev esnasında polisten cop da yedik, biber gazı da yedik, ama yılmadık, mücadelemizi devam ettirdik. Gücümüzün farkına vardık, biz istersek başaracağımıza inandık, ve başardık. Her şeye rağmen başardık, patrona rağmen emniyete rağmen, daha söylemek istediğim bir çok şeye rağmen başardık. Demek ki insan oğlu isterse inanırsa yapamayacağı birşey yoktur.

Devrimci İşçi Komiteleri/ Antep

UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!

Mart ayında, Gazi, Halepçe, Beyazıt ve 12 Mart'ta yapılan katliamlara sessiz kalınmayarak, Mersin Üniversitesi'nde katliam görüntülerinden oluşan fotoğraf sergisi yapıldı. İlk sergi 15 Mart Pazartesi günü saat 12:00'de Yenişehir Kampüsü'nde yapıldı. Yemekhane karşısına DGH, DÖB, YDG imzalı "12 Mart, Gazi, Halepçe, Beyazıt Katliamlarını Unutmadık Unutturmayacağız" yazılı pankart asılarak katliam fotoğrafları sergilendi. Yoğunluklu olarak afiş çalışması yapıldı.

16 Mart Salı günü Çiftlikköy Kampüsü'nde saat 11:30' da katliam sergisi, üniversitenin çarşısında yapıldı. Katliam fotoğrafları öğrencilerin yoğun ilgisini gördü. Çiftlikköy Kampüsü'nde de afiş çalışması yapıldı. Katliamlar üzerine öğrenciler bilgilendirilerek sohbetler edildi. Aynı gün yurtsever öğrencilerin düzenlediği Halepçe katliamıyla ilgili yürüyüş yapıldı. Yoğun katılımın olduğu yürüyüş Devrimci Öğrenci Birliği de destek verdi. Yürüyüş, Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan saygı duruşu ve okunan basın açıklamasıyla son buldu.

**KATLIAMLARI UNUTMADIK
UNUTTURMAYACAĞIZ!**

MERSİN DÖB

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ'NDE GERGİNLİK

24 Mart 2010 tarihinde yemekhane çevresine afişleme yapan devrimci ve ilerici öğrenciler ÖGB (Özel Güvenlik Birimleri)'nin sert müdahalesiyle karşılaşmışlar ve kısa süreli bir gerginlikten sonra dağılmışlardı.

Bir sonraki gün, yani 25 Mart günü ise dün yaşanan olayları protesto etmek ve aynı yerde tepki göstermek için afişlemeye giden 30 kişilik bir öğrenci grubuna bu sefer, sayıca daha fazla ve önceden hazırlıklı ÖGB elemanları saldırdı.

30 kişilik öğrenci grubu, cop ve taşlarla saldıran ÖGB'lere direniş göstererek ilk seferde taşlar ile püskürtmüşlerse de geri çekilmek zorunda kaldılar. Bu olayda 7 kadar ÖGB elemanı ve 5 öğrenci yaralandı. 2 öğrencinin durumunun ağır olduğu bilinmekte.

Olaylardan sonra haber verilen devrimci ve yurtsever öğrenciler toplanıp saldırıları teşhir için rektörlük önünde kısa süreli bir eylem gerçekleştirdi.

Bu eylem esnasında da ÖGB elemanları öğrencilerin önüne barikat kurdu. Fakat öğrencilerin bu sefer sayıca ve imkanca fazla olması, ayrıca rektörlüğün göze alamayacağı kadar büyük bir çatışmanın da etkisiyle ÖGB geri çekilmek zorunda kaldı.

Teşhir eyleminin ardından öğrenciler toplu bir şekilde üniversiteyi terk ettiler.

Eskişehir DÖB

ÖFKEMİZDEN KORKUYORLAR!

24 ve 25 Mart tarihlerinde yaşanan ÖGB terörünün ardından, devrimci ve yurtsever öğrenciler 26 Mart'ta bu saldırılara suskun kalmamak adına rektörlüğün ikinci dönem uygulamaya başladığı özgür düşüncenin sindirilmesi devrimci hareketliliğin bitirilmesi politikalarına karşı afiş asma eylemi gerçekleştirdi.

Yaklaşık 250 kişilik öğrenci topluluğu yemekhane önünde toplandı. Sloganlar ve halaylarla başlayan eylem çevreden yoğun ilgi gördü. 24-25 Mart'taki devrimci ve yurtsever öğrencilere yönelik saldırıların da etkisiyle öğrenciler bu sefer hazırlıklıydı. Sayıca ve araç bakımından zengin olan öğrencilere ve faşizmle mücadeleye karşı artan militan dinamizme karşı ÖGB de kask ve kalkanlarıyla beklemekteydi. Fakat ÖGB bu sefer sayının ve öfkeli kararlılığın etkisiyle öğrencilerin önüne bile çıkamadı.

Öğrenciler halaylar ve sloganların eşliğinde afişleme eylemini gerçekleştirdi. Ardından rektörlük önüne doğru yine sloganlar eşliğinde yürümeye başladı. Rektörlük önüne gelindiğinde, sesli ajitasyonlarla ÖGB ve polis terörü teşhir edildi.

Bunların dışında yine aynı gün saat 18:00 sularında kampüs içerisinde bulunan DÖB'lü öğrenciler rektörlük binasının oradan geçerken, bir ÖGB'nin asılan bir afişi sökmeye çalıştığını görünce, duruma müdahale ettiler. Müdahale karşısında ÖGB hızla o noktadan uzaklaştı. Bunun ardından üniversite içerisindeki afişlerin tüm gün boyunca kampüsten sökülmediği gözlemlendi.

Eskişehir DÖB

TİYATRO SOKAKTA

“Hey ordakiler..”

Yurdumun dört bir yanında sahnelere çıkan meslektaşlarım, sahne gerisinde alınteri döken yaratıcı dostlarım; Ankara, Adana, Antalya, Diyarbakır, İzmir, İstanbul, Trabzon, Erzurum, Tekirdağ’da el ele tutuşan kardeşlerim Dünya Tiyatro günümüz kutlu olsun.”

Bugün “Dünya Tiyatro Günü” çerçevesince Galatasaray Lisesi önünde toplandı bütün tiyatroseverler ve tiyatroya emek verenler. Kültür Sanat Sendikası’nın çağrısı ile biraraya gelen kurumlarla birlikte sokaktaydık. Birçok sanat merkezinin de bulunduğu toplulukta, Ayışığı Sanat Merkezi Devinin Tiyatro Atölyesi olarak bizler de rengarenk kostümlerimizle yerimizi aldık.

Galatasaray Lisesi önünde tiyatro sanatçısı Gülsen Tuncel “Hey ordakiler...” diyerek başladı 27 Mart Dünya Tiyatro Günü için hazırlanan bildiriye okumaya. Ülkedeki ve tüm dünyadaki tiyatro emekçilerinin tiyatrolar gününü kutlayarak devam etti. Özgürlüğün, eşitliğin olmadığı bu ortamın, kara bulutların bir gün elbet yok olacağını ve sahnelerden çoğalan alkışların alkışlara karışacağı umutlarıyla konuşmasını sona erdirdi. Sonrasında hep birlikte AKM’ye doğru “Tiyatroma Dokunma Sanatıma Dokunma” “Sanata Uzanan Eller Kırılınsın” sloganlarıyla yürüyüşe geçildi. Atlas Pasajı’nda bulunan 2010 Kültür Ajansı’nın önüne gelindiğinde protesto amacıyla yürüyüşe ara verildi. Bu esnada Tiyatro Simurg’dan Mehmet Esatoğlu bir konuşma yaptı ve ardından aynı tiyatro ekibinde yer alan Bilgesu, tek kişilik bir oyununu sahnelledi. Devinin Tiyatro Atölyesi olarak biz de İstanbul şiirinin dramtizasyonunu paylaştık tiyatro sevenler ile. Ardından yürüyüş sloganlarla devam etti.

AKM binasının önünde bütün gruplar pankart ve dövizleri ile yerini aldı. Konuşmalarda ve okunan bildirimlerde AKM’nin ve ülkenin daha birçok yerinde tiyatro salonlarının kapatılmış olmasına duyulan tepki; sanatın, sermayenin ürünü olmayacağı gibi konular ön plandaydı. Kürtçe tiyatro yapan Tiyatro Avesta, Tiyatro Demsal, Tiyatro Mesel ise bildirimlerini Kürtçe seslendirdiler. Bizler ise “Kavgamızın Başkenti İstanbul” diyerek başladık bildirimimizi okumaya ve İstanbul’un sermayenin ürünü olmayacağını, onun emekçilerin, işçilerin, bizlerin olduğunu “Sen Bizimsin Kavgamızın Başkentisin” sözleriyle vurguladık.

Konuşmaların sona ermesiyle sahnede yine tiyatro emekçileri vardı. Her grup oyunlarından kısa bölümleri seyircilerle paylaştı. Renkli ve bir o kadar da eğlenceli geçen bu ortama biz de kısa bir oyunumuzla eşlik ettik. Sonrasında süren sohbetlerin ardından gruplar dağılmaya başladı. Biz Devinin Tiyatro ekibi 27 Mart Dünya Tiyatro Günü etkinliğini çevremizdekilerin dikkatli bakışları eşliğinde istiklal boyunca şiirler okuyarak sona erdirdik...

Devinin Tiyatro Atölyesi

FOTOĞRAFLARLA İSYANKAR MART

İzmir Ayışığı Sanat Merkezinden umut işçilerine kucak dolusu selamlar...

20–28 Mart tarihleri arasında Ayışığı Fotoğraf Atölyemizin ilk çalışması olan “Mart İsyandır Ayaklanmadır, Devrimdir” başlıklı bir fotoğraf sergisi düzenlendi. Sergide 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü, 12 Mart Gazi Ayaklanması, 13 Mart Savaşçıları, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe Katliamları, 21 Mart Newroz ve 30 Mart Kızılderle Katliamını konu alan fotoğraflar yer aldı.

28 Mart günü saat 14:00’de ise bir etkinlik gerçekleştirdik...

Mart ayı safları sıklaştıran aydır. İki karşıt sınıfın göğüs göğüse çarpıştığı aydır. Bu ay kardelenlerin isyana durduğu aydır. Bu ay 8 Martların yaktığı ateşin Newroz ateşiyle harlandığı, yüreklerin Halepçe-Beyazıt katliamlarıyla sınındığı, 13 Mart savaşçılarıyla ileri atıldığı aydır. Siper yoldaşlığının hafızalardan silinmeyecek şekilde kazındığı aydır.

Etkinliğimiz 8 Mart, 12 Mart, 13 Mart, 30 Mart savaşçıları nezdinde tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşuyla başladı.

8 Martın tarihi anlatıldıktan sonra “SUÇLUYUM” şiirinin dramtizasyonuyla Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi sahnede yerini aldı. Dramtizasyonun ardından bir anamız bizlere “Adım Kadın” adlı şiiri okudu. Ardından slâyt gösterimiyle devam ettik etkinliğimize.

Açılış konuşmasını okuyan arkadaşımız 12 Mart Gazi ayaklanmasına değindikten sonra 13 Mart savaşçılarının proletaryanın devrim mücadelesindeki yerine, mücadelemizde nasıl bir kilometre taşı olduğuna değindi. Ardından 13 Mart Savaşçıları’nın 1 Mayıs 1982’de idama giderken mahkeme heyetini, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs için 1 dakikalık saygı duruşuna çağırışını ve idam anlarını anlatan tiyatroların sahnelenmesi için Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesini sahneye davet etti. Haykırıyordu cellâtlarının yüzüne Seyit “bana öyle bakma cellât. Gözlerimde hüznün yüzümde üzüntüden eser bulamayacaksın” diye. Tiyatro, oyuncuların Komsomol marşını okumasıyla son buldu.

Ezen ve ezilenlerin kavgasında zoru ve şiddeti her derde deva gören egemenler, tarih boyunca onlarca katliam gerçekleştirdi. Bunlardan biri 16 Mart 1978’de gerçekleştirilen Beyazıt katliamıdır. İstanbul Üniversitesi Merkez Binasına atılan bomba sonucu 7 devrimci öğrenci hayatını kaybetmişti. Takvimler 16 Mart 1988’i gösterdiğinde Kürt halkının hafızasından silinmeyecek bir katliam da Halepçe’de gerçekleştirildi. 8 yıl süren İran-İrak savaşında ABD’nin açıktan desteğiyle kimyasal silahlarla takviye edilmiş bir katliam gerçekleştirildi. Saldırıları copla, panzerle, silahlarla, onlar da yetmedi kimyasal silahlarla yapıldı. Çoğunluğu kadın, çocuk ve yaşlılardan oluşan 6 bin dolayında insan yaşamını yitirdi.

Konuşmasında bunlara da değinen arkadaşımız daha sonra Halepçe katliamıyla ilgili hazırlamış olduğumuz sinevizyonun duyurusunu yaptı. Zalim Dehâkardan Halepçe’yi yaratan Saddam hükümetine kadar yapılan hiçbir katliam Kürt halkının ilerleyişini durduramadı. Kürt halkı cellâtlarına karşı serhıldanlardan asla geri durmadı. İsyanın adı olan Newroz bir sembol oldu bu yürüyüşte. Newroz, bas-kıya, şiddete, katliamlara karşı bir isyanın adıdır. Newroz çığlıktır, yaşamdır. NEWROZ PİROZ BE, NEWROZ PİROZ BE!

Sırada Ayışığı Sanat Merkezimizin hazırlamış olduğu “Evina Newroz” adlı oyun vardı. “Çalı çırpı ateşiyle değil insan bedeniyile daha güzel yanar Newroz ateşi” diyen ve kendi bedenini ateşe veren Rahşanlar, Zekiyeler, Mazlumlar işlenmişti tiyatrodaki.

30 Mart Kızılderle katliamına da değinen arkadaşımız orada sergilenen siper yoldaşlığının önemine de vurgu yaptı.

Etkinliğimizin son bölümü olan müzik dinletisinde Kürtçe-Türkçe-Arapça türküler söylendi. Burjuvazinin yoz kültürüne karşı işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların kültürünü yaratmaya çalışan sanat merkezimiz bu noktadan hareketle bir etkinliği daha geride bıraktı. Oradan aldığımız ders ve deneyimlerle çalışmalarımızda daha da ileri yürüyeceğiz.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

KAVGA BÜYÜYÖR

Newroz Piroz Be!

